

thiếu nhi

SỐ TÂN XUÂN

Trải nhiều khó khăn, cực nhọc, và bằng tất cả mọi thiện chí, nỗ lực cam go, nhà văn LÊ TẤT ĐIỀU đã hoàn thành mơ ước từ bao nhiêu năm để đem trình làng:

YẾT KIÊU

GIẢI PHẨM DÀNH CHO NHI ĐỒNG VIỆT NAM

- Một tập san khổ lớn dày 16 trang in offset 3 màu.
- Toàn truyện tranh với những nét vẽ tuyệt vời thể hiện thế giới hồn nhiên của tuổi thơ trong sáng.
- LÊ TẤT ĐIỀU chăm sóc tổng quát — ANH ĐÀO đứng chủ biên, với sự cộng tác của một số đồng họa sĩ yêu mến trẻ thơ: NGUYỄN TÀI — NGỌC ĐIỆP — ĐÌNH HIỂN — TRẦN GIAO — QUANG HIỆP — THAN.

Đã phát hành số 1 — Giá mỗi số 20đ.

TRẢ LỜI ĐÓNG VUI CÓ THƯỞNG SỐ 73

- 1) Co căng mà vọt lẹ, có gì đâu.
- 2) Cho điện chạy vào là bóng đèn 2 watt cháy ngay.
- 3) Đầu Ruồi khác đầu Muỗi ở hai chữ R và M.

Sau đây là danh sách các em đáp trúng nhất; mỗi em được tặng 1 tờ TN số 77.

- 1) Lê Minh Hồng 400/3 Lê Văn Duyệt Saigon.
- 2) Lê Thanh Hải số 1, dãy XX Cư Xá SQ Chí Hòa Saigon.
- 3) Trần Đức Tài 7B Cường Đê, Đà Lạt.
- 4) Thủy Tiên 60 Trưng Vương, An Giang.
- 5) Nguyễn Kim Yến 115 Thống Nhất Phan Rang.
- 6) Trần Văn Minh 171 Lê Lợi, Bình Tuy.
- 7) Giao Châu 167 Lê Lợi, Bình Tuy.

NHÂN CHUNG TẤT CẢ CÁC EM

1 — Trong dịp tết Nguyên Đán, các bác, các chú và chị đã nhận được rất nhiều Thiệp chúc tết của các em gửi về. Các em đại diện tất cả tòa soạn, gửi lời cảm ơn tới các em, và nâng nhiệt chúc các em một năm mới hoàn toàn như ý muốn.

2 — Các em có lòng quý mến tin cậy chị, gửi thư về cho chị rất nhiều. Chị rất muốn trả lời ngay để các em khỏi nóng ruột. Nhưng trang hộp thư có hạn cho nên chị phải tìm một giải pháp tương đối để các em vui lòng là lựa những thư các em không hỏi chị vấn

đề gì, chị trả lời chung nơi khu Đại Đoàn Kết. Những thư khác, vì cả chị trả lời riêng, nhiều khi những câu hỏi lại có ích chung cho cả các bạn khác, chị sẽ lần lượt trả lời. Hiện nay chị còn để đọng lại gần một ngàn thư của các em. Lần lượt, chị sẽ trả lời hết, dù là phải vất vả ngoài ý chị muốn.

Xin các em cảm thông mà đừng giận lấy với chị vì «chờ dài cổ ra» «trả lời gì ngân xít hà» «em hông chịu chị trả lời trong khu ĐĐK đâu»... vân vân và vân vân.

3 — Các em họa sĩ tí hon, nếu muốn góp tác phẩm vào Thiếu Nhi, xin vui lòng vẽ nhỏ lại, và ký tên rất nhỏ. Có hình vẽ đẹp lắm, chỉ vì vẽ và ký tên lớn quá, nên phải loại bỏ, uổng ghê!

4 — Một lần nữa chị nhắc các em rằng, mỗi khi viết xong thư, các em nhớ ghi rõ tên bên cạnh chữ ký, thì chị mới trả lời được, các em nhé.

5 — Vì trùng vào thời gian nghỉ tết, nên mục GIẢI TRÍ NGOẠN MỤC tháng 2 không có. Các em đoán coi kết quả tháng 1 và đề tài Ngạn Mục mới vào đầu tháng 3-1971.

Bài nhận được từ ngày 8-12-72 đến ngày 13-1-72 của các em

Phạm Cường, Hoài Ngọc, Thi Vũ, Thúy Vi, Bích Du, Giang Lam, Vũ Văn Chương, Xanh Kêu, Khiếu quốc Việt, Thảo Lam, Thụy Hương, Kim Yến, KA bình phương, Văn Kính, Ao trắng 12A2 THPT, Bùi Kiệt Sĩ, L. K. Hòa, Kiến my, Hồng Hải, Dờ Thám, Suối Ké, Vân Nguyệt, Lê Nguyễn, Phụng vũ Thanh Giang, Diễm Văn Thế, Trần vũ Hiền, Bửu Huy, Thụy Trân, Đông Ca,

Du Ca, Acorier Sa, Thoại Khanh, Đông Ca, Khổng quốc Hùng, Hồ Văn Thế, Trung Tin, Ái biên Thủy Trang, Đỗ phú Yên, Nam Giang, Mai thị Tuyết Nga, Peace Bình, Minh Hải, Nguyễn thành Nhơn, Tiến Đạt, Nguyễn Cường, Ngô Văn Sơn, Dung tùng Nghĩa, Diễm Phượng, Buâng Khuâng, Hoàng hải Hùng, Lương Văn Hòa, Hoài linh Vũ, G.H.T.C, Phương thị Thoại Mi, Đặng ngọc Khoa, Nhỏ buồn muôn thuở, Việt Tường, Lam Hồng, Lê đang Trường, Hàn sương Hạnh, Minh Anh, Như những Bông Trinh, Phan thương Trục, Như những Sương Trinh, Phù Dung, Đức Sinh, Hương Dương, Nguyễn thị Ngọc Loan, Nguyễn Văn Cà Lơ, Lùi hột Mít, Long Hương, Lão Ngoan Đồng, Hà ngọc Quỳnh, Trần thị Yến Huệ, Nhật Nam, Sóng Hương, Ao Trắng, Hùng Vương, Phan thị Tuyết Nga, Hoài Xuân, Ca Thương, Hoài Hương, Hoa Hôi, Zeze, Dzũng, Thúy Du, Phạm kim Luân, Quang Tiên, Duyên, Bùi ngọc Anh, Đặng sử Nghĩa, Văn Vũ, Lê quang Uy, Cây nhò Xứ Bưởi, Nhả Quỳnh, Vũ thị Ca Dao, Phạm nguyên Văn, Dương danh Dũng, Nguyễn quốc Khánh, Cúc Hy, Huỳnh Văn Cầm, Hồng Thụy, Rong là mơ, Quang Diên, Hoàng nguyên Uyển, Mộng Hồng, Xuân Hải, Khánh Loan, Giang Lam, Nguyễn thị Thiên Lương, Phiếm Du, Đoàn phi Tuấn, Thiên bất Hư, Nguyễn đức Hồng, Thục Ngân, Hà Mật Thương, Nguyễn thị Dung, Hồng Nhựt, Quốc Cường, Đàm Chiêu Chúc Chít, Trương sỹ Quý, Nguyễn hoàng Phương Giang, Thạch Truyền, thị Vũ, Thiên Nam, Việt Linh, Kim Anh, ưu Thảo, Hoài nam hảo, Phong vũ Linh, Hà ngọc Huỳnh, Xuân Hải, Giang Lam, Lê Duy, Hoàng hải Hùng, Việt tú siò, NT2, Phạm đức Văn, Trang mỹ Lệ, Nhật Nam, Phạm là Vàng, Nguyễn tâm Hòa, Đăng Linh, Bùi Văn Lai.

DỰ THI THƠ

371, Loài hoa cho em bé, Thiên Nam — 372, Mùa thu cho học trò, Quỳen Bằng — 373, Trường lớp cũ, Đăng Linh — 374, Ký ức, Đăng Linh — 375, Nổi tiếc, Quỳen Bằng — 376, Bờ cũ, Tê hát Nguyệt Thi — 377, Thơ đại, Tê hát Nguyệt Thi — 378, Sơn hà, Hoài Ngọc — 379, Thu, Hạ hai mùa, Hoài Ngọc — Từ 380 đến 386 của Phạm Liêu — 387, Về thăm trường cũ, Quốc Thanh — 388, Bé làm thi sĩ, Tiến Đạt — 389, Chuyện buồn đời học trò, Hồng Nhung — 390, Cổ Găng, Phụng vũ Thanh Giang.

thiếu nhi

Tòa Soạn 159 Thiệu Trị — Phú Nhuận — Sài Gòn — Đ.T. 42152

Cơ Sở phát hành : 62 Lê Lợi Sài Gòn — Đ.T. 20.348.

Chủ Nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ Biên : NHẬT-TIẾN

Năm thứ ba — Số 76 — ngày 11-2-1973
Giá: 50 đ

MỤC LỤC

● Thư Chủ Nhiệm của Nguyễn Hùng Trương 1 ● Năm châu bốn biển 2 ● Truyện ngắn: Chú chồn lấu cá Vằn Trung dịch 3 ● Thơ: Con, mùa Xuân của Ba của Nguyễn Ngụ 4 ● Cuộc thi sáng tác: Người mẹ thứ hai của Đinh Đức Hòa 20 ● Cuộc thi thơ 9 ● Bướm muôn màu 7 ● Bướm trong vườn 19 ● Siêu thị Hoa Hồng do Đinh Gò phụ trách 10 ● Trang kỷ thệ của Bình Electronic 29 ● Thắc mắc của em Bách Khoa phụ trách 23 ● Sự lằm: Huấn luyện chó khó hay dễ của Văn Trung 5 ● Chọi trâu của Thảo Bằng 12 ● Các bay của Đặng Hoàng 22 ● Những sai lầm của mắt của Trường Kỳ 26 ● Đầu Xuân tặng Hoa của Mậu Đơn ● Giải trí: Ô chữ Quang Trung của Trần Linh Nga 8 ● Đố vui có thưởng 9 ● Vườn hồng: Bạn vàng của Đỗ Phương Khanh 16 ● Tay ngọc bên bếp hồng của Huỳnh Chúc — Mẫu thêu của Vi Vi 17 ● Chị ơi của Mai Loan 18 ● Bầy bông hồng trong mùa xuân của Mậu Đơn 18 ● Tranh vui: Tí Xiu Qua ống kính Bác Sáu Râu của Nguyễn Tài 13 ● Tranh phim: Đặc vụ than đá 14 ● Cùng đi với từ thần của Nguyễn Tài 24 ● Truyện dài: Chiếc vương miện cần ngọc Thu An 30 ● Đôi bạn giang hồ của Phan Khương Thái 31 ● Thuở mơ làm văn sĩ của Nhật Tiến 32.

TRANH BÌA CỦA VI VI
XUÂN HỒNG

Thư Chủ nhiệm GỬI CÁC EM THIẾU NHỊ

Các em thân mến,
Sau mấy ngày nghỉ Tết, giờ đây chúng ta bắt đầu trở lại với những công việc thường ngày.

Các em lại chăm chú vào sách vở, bận rộn học hành, để sau này trở nên con người xứng đáng.

Mùa xuân đem đến cho chúng ta nhiều hy vọng.

Chúng ta hy vọng sau mấy mươi năm khói lửa triển miên trên đất nước chúng ta, rồi đây, từ năm Quý Sửu này, chúng ta được sống trong cảnh thanh bình.

Các em sẽ vui vẻ đến trường, không còn phải phòng lo sợ như trong dĩ vãng những tai nạn bất ngờ do chiến tranh gây ra.

Chúng ta hy vọng từ nay được sống hòa bình, đời sống sẽ dễ dàng hơn, mọi người có đủ cơm ăn, áo mặc. Các em sẽ có đủ sách vở, dụng cụ, phương tiện để học hành đến nơi đến chốn, hầu sau này giúp ích được nhiều cho cá nhân các em, gia đình các em, xứ sở chúng ta và xã hội.

Chúng ta hy vọng giữa người Việt chúng ta sẽ không còn hận thù và tình thương lẫn nhau sẽ tràn ngập trong lòng chúng ta.

Chúng ta sẽ hiểu nhau hơn và yêu thương nhau hơn. Rồi đây sẽ không còn cảnh chém giết giữa người Việt chúng ta, giữa con người và con người.

Chúng ta sẽ dịu dặt nhau, đùm bọc nhau, tiến tới và đến đâu cũng gặp tình thương.

Chúng ta hy vọng quê hương chúng ta sẽ được kiến thiết mau lẹ những gì đã đổ vỡ trong trận chiến khốc liệt này

Người Việt Nam chúng ta thừa thông minh, cần mẫn, nhẫn nại, chắc chắn sẽ gầy dựng lại nhanh chóng quê hương điêu tàn của chúng ta.

Chúng ta hy vọng nước Việt Nam chúng ta sau nhiều năm khổ sở, điều đứng vì chiến tranh, sẽ trở nên hùng cường, có một địa vị xứng đáng ở miền Đông Nam Châu Á này.

Các em thân mến,

Các em là mầm non của đất nước, tương lai của dân tộc và sau này là rường cột của xứ sở.

Tổ quốc chúng ta sẽ cần đến các em, cần nhiều đến cánh tay và khối óc của các em.

Muôn phục vụ hữu hiệu quê hương chúng ta, ngay từ bây giờ, những ngày đầu xuân này, các em nên chăm chỉ học hành, luyện tập thân thể và tinh thần.

Nước Việt Nam chúng ta, trường tồn một phần nhờ ở các em sau này. Các em cần phải mạnh khỏe về mọi phương diện, thể xác cường tráng, trí tuệ minh mẫn, tâm hồn trong sáng.

Tổ quốc trông đợi ở các em, những Thiều nhi Việt Nam.

Thân mến

NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

NĂM CHÂU BỐN BIỂN

Ghép bàn chân phải vào cẳng chân trái

HONG KONG.— Các bác sĩ Trung Cộng tại Peking (Bắc Kinh) đã thành công trong việc ghép bàn chân phải vào chân trái của một phụ nữ bị thương tích trầm trọng trong một tai nạn xe lửa. Đài phát thanh Peking nghe được tại Hong Kong cho biết như trên.

Nạn nhân là cô Chi Wen Chih, một cô gái 29 tuổi ở Peking trên

đường đi tới sở làm vào một buổi sáng mù sương nên đã bị một đoàn xe lửa đụng phải cẳng chân phải và bàn chân trái của cô bị đè bẹp trong khi bàn chân phải và cẳng chân trái không bị thương tích gì cả.

Các bác sĩ tại «bệnh viện công nhân» ở Peking đã ghép bàn chân phải của nạn nhân vào cẳng chân trái trong một cuộc giải phẫu kéo dài suốt 10 tiếng đồng hồ.

Đây là một công việc rất tế nhị trong đó các bác sĩ cố gắng nối liền nhiều sợi dây thần kinh các huyết quản các bắp thịt và xương bị lệch khớp.

Sau một cuộc giải phẫu có một không hai này sự tuần hoàn của máu đã được tái lập bên chân trái và bàn chân vừa được ghép vào.

Theo đài Peking qua nhiều tháng trị liệu tập luyện và việc đặt một cẳng nhân tạo, Cô Chi hiện đã có thể đi bộ một mình trên một cây số.

sau 8 năm mù lòa bỗng bừng mắt dậy thấy ánh sáng trở về

CHRISCHURH. NEWZEA-

LAND (AP).— Sau 8 năm mù lòa, hôm thứ sáu một phụ nữ 25 tuổi bỗng thức dậy và thấy ánh sáng đã trở về.

Cô Liaa Van Lent, nguyên trước ở Hòa Lan đã nằm suốt giờ 4 đồng hồ trên giường trước khi mang nguồn tin đầy vui sướng đó cho cha mẹ cô, vì cô khó mà tự tin rằng đó là một sự thật. Hôm thứ bảy Liaa đã điểm trang lại khuôn mặt mà cô đã không hề thấy được từ năm 17 tuổi.

Sau khi đột nhiên tìm lại được ánh sáng, Liaa đã đến vị bác sĩ của nàng và được ông này khuyên phải nghỉ ngơi đầy đủ. Liaa đã từng nằm nằm bệnh viện trong một năm ròng rã và đã trải qua 4 lần giải phẫu mắt một cách vô hiệu. Bây giờ, trước sự kiện này, Liaa mừng rỡ nói rằng «quả là Thượng Đế và bác sĩ đã tay trong tay» đem lại ánh sáng cho nàng.

Nga : Máy biết phân biệt nam nữ

MOSCOW.— Thông tấn Tass loan tin một máy điện toán tại trung tâm điện toán cơ Novosibirsk đã làm điện đầu các khoa học gia Nga vì chỉ trả lời chính xác những nhà toán học thuộc phái nam.

Ngay khi một phụ nữ tới gần, máy điện toán bắt đầu cho đáp số sai hoặc vô lý. Cuộc điều tra cho biết là y phục của nữ giới đã làm máy trả lời sai lạc.

Món ăn kỳ nhất thế giới

Món «Lạc đà quay» là một trong những món ăn độc đáo nhất của người Ả Rập được dùng trong các bữa tiệc cưới.

Để làm món ăn này, người ta luộc trứng gà đem nhồi vào bụng cá, sau đó nhồi cá vào bụng gà, rồi lại nhồi gà vào bụng cừu và cuối cùng nhồi cừu vào bụng của lạc đà và đem quay.

CHÚ CHỒN LÁU CÁ

Con Bông nhà tôi thuộc giống chó săn. Vì thế mỗi khi thấy một con vật nào là nó rượt bắt cho bằng được, nếu không cũng làm cho đối phương phải một phen chạy có cớ! Bông thường sủa âm ỹ và tỏ ra tức tối khi trông thấy một con sóc cong đuôi nhảy tót lên cây ngồi chồm chệ trên chạc ba.

Tôi cũng rất thích săn bắn và từng cùng Bông dầm nát mấy khu rừng quen dầy bóng mát trong những ngày hè oi ả.

Một buổi sáng kia, chúng tôi rủ nhau xuống một cái đầm lớn. Lập tức Bông trở tài thi đua với tôi. Bông xông xáo chạy trước và trông thấy một chú chồn già đang lẩn quẩn gần một đầm. Cổ nhiên chồn phải chuồn gấp, nhưng chuồn đi đâu bây giờ vì ở đây chẳng có lấy một ngọn cây!

Kẹt một nôi là chồn đã già lại mập, vậy làm sao có thể chạy nhanh bằng Bông được? Thế mới nhiều khê!

Chợt chồn quay mình phóng thẳng xuống nước, choãi lấy choãi đề hông thoát khỏi nanh vuốt con Bông.

«Ừm!» Bông cũng lao mình xuống đầm rượt theo. Cuộc thi bơi ngẫu nhiên giữa chồn và chó diễn ra thật sôi nổi. Bông mỗi lúc mỗi tới gần chồn hơn. Tình hình có vẻ khốn đốn

cho chồn vì xem ra nó khó lòng chạy thoát.

Giữa hồ có một khúc gỗ nổi lơ lững, chồn liền trèo vọt lên rồi quay lại nhìn chăm chú vào mặt Bông, yên lặng chờ đợi. Hình như nó đã tìm được cách thoát thân.

Bông đã bơi tới sát khúc gỗ. Chồn giờ những vuốt nhọn bé nhỏ ra bỏ vào đầu Bông, ẩn lúi trở lại. Mỗi lần chồn dầy như vậy là mỗi lần đầu Bông chìm lìm dưới nước trông thật thảm hại!

Con chồn lấu cá luôn luôn ghim đầu Bông dưới nước đến nỗi Bông phải chổng mông lên trời, đuôi và hai chân sau dầy dựa dẫm trên không trung. Cuối cùng, Bông phải bỏ cuộc, nuốt hận mà bơi vào bờ.

Đầu gục xuống, đuôi cụp vào hai chân sau, Bông lúi thủi bỏ đi, không còn lòng dạ nào đề ý đến chú chồn đắc thắng đang ung dung ngồi nhìn trên khúc gỗ vói về mặt tự cao tự đại.

Vào khoảng một tuần lễ sau, nhân một ngày tốt trời, tôi vác cần ra sông câu. Cổ nhiên Bông cũng theo đi. Khi chúng tôi đang ngồi trên bãi cát, con chồn già hôm nọ lại xuất hiện. Nó đi về phía chúng tôi, mặt tỉnh bơ như không thấy gì trước mắt. Nó đi sát bên tôi và Bông như đề khiêu khích. Bống có nhìn thấy nó nhưng «không thèm» đứng dậy!

Chồn chạy tuột xuống mặt nước, nhặt một con sò lớn, đưa lên mồm cắn cắn vài cái, nhưng sò không chịu mở miệng. Chồn liền đặt sò xuống một tảng đá phẳng gần đó, rồi đi tìm một con sò khác. Khi tìm được rồi, chồn lại đưa lên miệng cắn. Một lần nữa sò vẫn «từ chối» không chịu há miệng. Chồn lại xếp con sò này nằm bên cạnh con sò trước.

Cứ thế chồn tiếp tục săn thức ăn và tất cả sò sò nó mở được đều nhắt định ngậm miệng... ăn tiền! Nghĩa là không chịu há ra cho chồn móc ruột.

Được một lúc, tảng đá lớn đã dầy sò. Chồn có vẻ như thất bại trong buổi kiếm ăn ngày hôm nay. Cuối cùng chồn bỏ đi, kệ cho đồng sò nằm tro trên mặt đá. Sui cho chú chằng?

Không! Khoảng một giờ sau, chồn trở lại, tiến tới hòn đá nhặt một con sò lên, rồi thủng thẳng lật tung con một: phía dưới đề lên trên, phía trên đề xuống dưới.

Sau đó bạn có biết không? Tất cả vỏ sò đều há miệng hết, chồn ta chỉ việc lấy chân tách khê là hai cái vỏ cứng của sò mở to ra liền. Bấy giờ chồn cứ thủng thẳng gỡ từng ruột sò béo ngậy và đồ lôm bô vào miệng là được một bữa ăn ngon lành.

Chẳng mấy chốc, đồng sò chỉ còn toàn vỏ, chú chồn già béo phục béo phịch khoan khoái ra đi, có lẽ chú về tồ đề đánh một giấc ngủ trưa.

Vậy là tôi đã được chứng kiến một ngư phủ già dầy kinh nghiệm: chú «ngư phủ chồn» đã biết phơi sò ra ngoài ánh nắng để nhờ sức sưởi của mặt trời, sò sẽ trở nên lười biếng chậm chạp và yếu đi. Bấy giờ chồn mới có thể tách miệng sò ra dễ dàng.

Thật là lấu cá hết chỗ nói!

(Viết theo Reader's Digest)

L.T.S.— Trong buổi nói chuyện về Thơ Lục Vân Tiên của Học giả Hồ Hữu Tường, nhân dịp kỷ niệm 150 năm sinh niên Nguyễn Đình Chiểu do Phủ Quốc Vụ Khanh đặc trách Văn Hóa hợp tác với Trung Tâm Văn Bút V.N. tổ chức ngày chủ nhật 7-1-1973, chúng tôi được nhà văn Nguyễn Ngự Í trao tận tay một lá thư và một bài sáng tác với lời dặn ân cần : « Công việc của các anh làm cho thiếu nhi thật đã làm cho tôi xúc động. Tưởng khó tìm gặp được các anh , tôi viết sẵn thư này định gửi đi đề bày tỏ sự chia sẻ với những nỗi khó khăn trong công việc các anh đang thực hiện. Còn bài thơ thì cho đăng vào Thiếu Nhi số Tết. »— Rất tiếc là Thiếu Nhi số Tết đã hoàn tất, nên đành phải dời lại vào số Tân Xuân này. Mặc dầu bệnh tâm trí chưa hoàn toàn dứt hẳn, nhưng nhà văn Nguyễn Ngự Í đã hết lòng lo lắng đến các Thiếu nhi, điều đó đã khiến chúng tôi cảm động và xin gửi ở đây sự cảm ơn sâu xa đối với tác giả.

Chúng tôi xin đăng lại lá thư (trừ một đoạn tâm tình riêng) và bài thơ với lời chỉnh tã cải cách của tác giả theo lời căn dặn. Riêng đối với các độc giả T.N, nếu có xa lạ và khó khăn tìm hiểu lời viết mới này cũng mong các em coi đây là sự tìm hiểu một phương pháp viết mới.

TÒA SOẠN

Bầu Sen ngày 5-1-1973

Anh Hùng-Trương và Anh Nhật-Tiến.

Đọc T.N. số 64 thấy hai anh than mãi nỗi «lỗ lã» của T.N. và đưa những biện pháp nhờ sự huynh học sinh jub đồ một tay, mà tôi đâm ra buồn sầu (sầu chó chẳng phải rầu) vô hạn. Trời ! Cả 1 năm trời chịu đựng quảng cáo, cổ động như thế, nội dung lành mạnh như thế, hình thức xinh tươi như thế ! mà chưa hòa được vốn ! Thế có chết cho những ai iêu trẻ và thất

Con, Mùa Xuân của Ba

gửi con Nguyễn-Hữu-Tuyền

Trưa nọ, Ba về trễ :

Đọc đường bánh xe bẻ,
Cả buổi học trò ồn,
Ba mệt vô số cề.

Trời lại nắng chang chang
Mồ hôi chảy thành hàng
Ba thêm một bóng mát
Ba nhớ Con vô ngần !

Được nhìn đôi mắt trong
Được siết Con vào lòng
Được hôn con trăm cái
Trưa mệt thành vô không

Nhưng khi Ba vô nhà
Con trở mắt nhìn Ba
Ba giơ tay rộng mở
Con ngoảnh mặt rồi la...

Ba ôm Con, Con hất
Hai cánh tay Ba ra
Rồi Con lại khóc rống
Như Ba chẳng phải Ba !

Có cái gì đề nặng
Lên tấm lòng của Ba
Có cái gì sụp đổ
Trong cõi hồn của Ba

Bàn tay lạnh của Ba
Phát đít con một cái
Tì miệng đắng của Ba
Thốt ra một tiếng : « Đì... »

Ba ngờ ngác giây lâu
Rồi Ba bồng cái đầu
Đề mình rơi xuống gế
Mắt mờ nhìn vào đầu.

Con ơi ! Con bé dại
Con có biết gì đâu !
Hất tay Ba rồi khóc
Con nào biết Ba đau !

Người ta chẳng hiểu Ba
Đường Ba, Ba vẫn bước
Nhưng Con hất hủi Ba.
Ba làm sao chịu được ?

Nên Ba mới đánh con
— Lăn đầu và lăn chót
Nên Ba mới mắng Con
— Tiếng đầu mà tiếng chót.

Con nhỏ dại của Ba
Mười hơn mười tháng tuổi
Hãy tha lỗi cho Ba
Đã làm Con đau tui.

Lại đây cho Ba áp
Má con vào má Ba
Cho nước mắt Con chan hòa
Với mồ hôi Ba nhễ nhại

Rồi mới nghe Ba hỏi :
« Con tha lỗi Ba chưa ?
« Trả lời mau đi Con
« Con, mùa Xuân của Ba.»

NGUYỄN-NGU-Í

(Trích « Có những bài thơ » sắp in)

nặng ở lổb sồn sồn ! Sao tôi lại
nhớ đến 2 câu thơ tình này của ai :

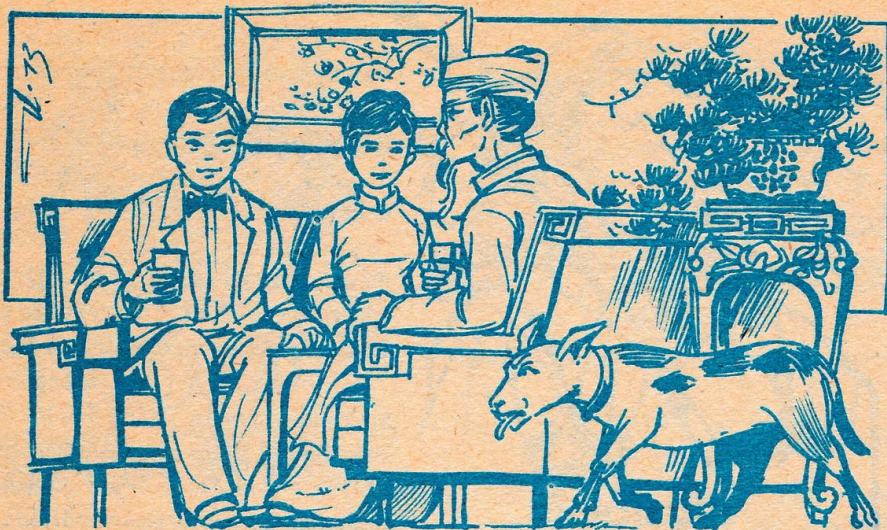
« Xây bao nhiêu mộng thế mà
« Đến nay lại phải gọi là... có
nhân !

Và tôi lại nhớ 2 câu thơ này
của chính mình làm cách đây đến
4 năm trời :

« Gób bao sức Trẻ, trời thêm
Tối,
« Cây vạn lòng Xuân, đất vẫn
Già !

Vậy, xin gửi cho các anh 1 bài
thơ, 1 truyện dài xưa, và xin đề
2 anh toàn quyền sử dụng thư
này (với chỉnh tã cải cách) cùng
lên tôi trên báo : NGÈ-BÁ-LI, tức
NGUYỄN-NGU-Í. À, về chỉnh tã,
Thiếu nhi còn lời thôi, có 2 lời
nặng là báo hằng tuần (chớ chẳng
phải hằng tuần và sử dụng chớ
chẳng phải sử dụng).

Thân tình
NGUYỄN-NGU-Í

huấn luyện chó

KHO' HAY DỄ ?

Tôi nuôi các con tôi như thế nào thì tôi cũng nuôi mấy chú khuyển của tôi như vậy : thân thiện, tán thưởng, vui đùa và tử tế là những điều tôi thường mang ra áp dụng với chúng.

Nhà bạn có nuôi chó không ? Bạn đã có dịp tập cho chó của bạn làm một điều gì chưa ? Tôi thiết tưởng bạn cần luyện cho chú biết vâng lời nếu bạn muốn chú luôn luôn làm vui lòng bạn và bạn có thể an tâm và hãnh diện «dung dăng dung dề» với chú nơi đây nơi đó.

Điều cốt yếu bạn phải làm, sau khi đã tập cho chú tuân theo lệnh bạn, là dạy cho chú biết phép lịch sự. Một con chó được huấn luyện tử tế sẽ không bao giờ dám sỗ sàng chồm lên ôm chầm lấy chủ, hoặc dùng những chân dơ bẩn in bừa bãi lên quần áo chủ. Nó cũng không bao giờ dám rít lên từng hồi, chạy qua chạy lại nhìn miệng chủ ăn. Một chú khuyển có giáo dục cũng biết tránh không dám ngồi chồm chệ trên những chiếc ghế quý, hoặc xục xạo làm huyền não khi không có «lý do chính đáng».

Mỗi khi có người tới nhà, chú biết phân biệt kẻ quen người lạ mà có thái độ thích đáng. Đối với một người quen, chú sẽ niềm nở chạy ra đón tiếp và dẫn khách tới tận cửa. Nếu khách là một nhân vật lạ đáng kính, chú sẽ lặng lẽ để khách tiến vào nhà nhưng không quên «đề cao cảnh giác» dương to cặp mắt nhìn xoáy vào khách với thái độ «uết en si» (wait and see— chờ xem). Nếu có tính đa nghi, khuyển ta sẽ thủng thẳng lượn qua lượn lại ở phía xa, miệng «hô» lên vài tiếng nho nhỏ gọn gàng đề báo cáo với chủ là có người lạ tới. Sau đó, chú sẽ tới đứng chặn ngay trước cửa ra vào, miệng lầu nhầu có vẻ khó chịu lắm nhưng vẫn để khách bước vào nhà.

Những chú chó «vô giáo dục» làm cho người ta khó chịu nhất là lúc nào cũng ông ổng xủa và vớ ai cũng rượt, gắp gì cũng cắn. Loại chó này hiện thời có rất nhiều và đó cũng do sự sơ sót của ta không biết dạy chúng.

Một chú khuyển sau khi đã được huấn luyện về lễ phép và vâng lời rồi, sẽ được dạy làm ít trò vui. Điều này

đối với giống chó rất tốt. Những trò này không có tính cách huyền bí hay ảo thuật gì, mà là những hành động vui vui ngộ ngộ; chẳng hạn như mở cửa, đóng cửa hay mang những đồ vật lại cho bạn. Một chú khuyển khôn sẽ cảm thấy sung sướng khi thực hiện được một việc làm vui lòng chủ.

Trong giai đoạn tập cho chó biết làm trò, tôi thường khởi sự bằng những hành động được lặp đi lặp lại. Chẳng hạn như cách đây ít lâu, tôi có dẫn con Vện tôi ra sân— bấy giờ nó vừa chẵn mười tháng— tôi ném một miếng cao su nhỏ vào một góc sân cho nó trông thấy (bạn có thể dùng một trái banh hay một cái que cũng được). Bạn thử đoán xem con Vện của tôi sẽ làm gì ? À, cũng như hầu hết các chú khuyển khác, nó chạy theo vồ lấy miếng cao su, rồi lấy mồm day đi day lại.

Tôi bảo : «Mang lại đây, Vện !» Nó nhìn lên giây lát rồi lại tỉnh bơ cúi xuống tiếp tục hành hạ miếng cao su.

Tôi lại nhắc : «Mang lại đây, Vện !» Nó đồng tai lên, bỏ miếng cao su xuống rồi vội vã chạy về phía tôi. Tôi dẫn nó lại góc sân, làm cho nó ngoạm lấy miếng cao su đưa lên cho tôi. Sau đó tôi lại ném miếng cao su ra xa, con Vện lại vội đuôi theo, tôi tới giúp nó... Cứ thế tôi dợt với nó hàng chục lần, chủ đích làm cho nó hiểu rằng tôi muốn nó đem miếng cao su về cho tôi mỗi khi tôi ném ra. Sau cùng nó hiểu. Tôi vỗ nhẹ vào đầu nó, nói mấy lời khen ngợi và thưởng cho nó một miếng thịt.

Sau đó tôi tiếp tục dợt với nó nhiều lần nữa để chắc chắn nó đã nhớ kỹ công việc này và cũng từ ngày ấy, không bao giờ tôi ném một vật gì ra cho nó mà lại không bảo nó nhặt lại cho tôi.

Hai hôm sau tôi dạy Vện đóng một cái cửa ra vào đã hé mở. Tôi treo hồ miếng cao su vào cánh cửa rồi nói : «Đóng cửa lại, Vện !» Nó liền chồm người lên đứng bằng hai chân sau, lấy hai chân trước vồ lấy

miếng cao su. Lẽ dĩ nhiên sức mạnh đầy tới của Vện đã làm cho cánh cửa khép kín lại.

Tôi tập đi tập lại nhiều lần «bài học» này với Vện và mỗi khi treo xong miếng cao su trên cánh cửa, tôi đều ra lệnh rõ ràng : «Đóng cửa lại, Vện !» Bạn cần nhớ một điều là lệnh mình đưa ra càng vắn tắt càng hay.

Về sau tôi không treo miếng cao su nữa nhưng vẫn nói : «Đóng cửa lại, Vện !» Đồng thời tôi cầm miếng cao su ra hiệu. Lập tức Vện ta nhảy lên khép cửa vào. Trong các bữa ăn, mỗi khi tôi báo, Vện đều nhanh nhẹn ra khép chặt cửa lại.

Mấy ngày sau, tôi dạy nó lấy giày lại cho tôi. Tôi khởi sự bằng cách ngồi xuống quăng chiếc giày qua bên kia phòng. Con Vện chạy theo nhặt lại cho tôi. (Đối với Vện, lượm lại một vật mà tôi quăng ra bây giờ là một việc rất thường). Tuy nhiên, tôi vẫn lặp lại công việc này nhiều lần, và mỗi lần, tôi đều nói rõ ràng : «Lấy giày, Vện».

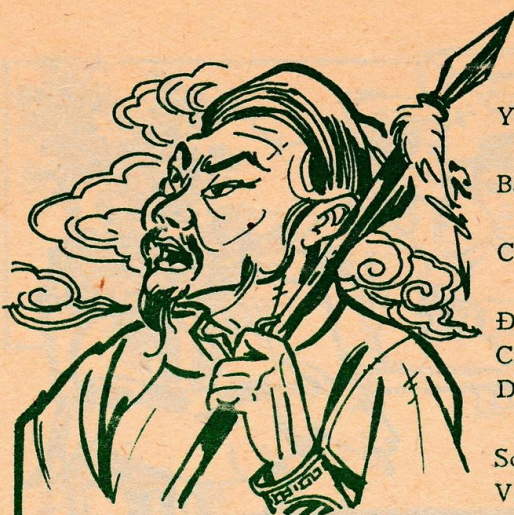
Sau đó tôi tạm ngừng.

Tôi để giày của tôi ở bên kia phòng rồi lấy báo ra coi. Vện đứng ngẩn ra và cho rằng trò chơi đã chấm dứt.

Chợt tôi nhìn vào nó, bảo : «Lấy giày, Vện !» và chỉ về phía chiếc giày. Hiểu ý, nó liền chạy đi lấy giày cho tôi. Tôi vỗ về Vện và cho biết rằng mình đã rất hài lòng về nó.

Khoảng 15 phút sau, Vện ta có dịp để thử lại trí nhớ của mình. Tôi lại để chiếc giày của tôi ở bên kia phòng rồi nói : «Lấy giày, Vện !» Chú ta đứng thộn mặt ra chẳng hiểu gì hết, ngay cả khi tôi lấy tay chỉ về phía chiếc giày. Trong trường hợp này, tôi kiên nhẫn tập lại với chú từ đầu.

Thời gian cứ thế trôi qua, tôi đã huấn luyện cho Vện biết làm một số công việc dễ. Vện có thể lấy củi ở ngoài sân mang xếp gọn vào một chỗ; hoặc chuyển từng đồ vật từ trong một phòng ra, mà mỗi lần chú đều không quên khép kín cửa lại. Chú

THƠ LỊCH SỬ XUÂN CHIẾN THẮNG

Xuân chiến thắng ngàn năm còn rạng
rỡ
Thật kiêu hùng trang sử sách liệt oanh
Dân Nam ta đứng dậy diệt quân
Thanh
Đem an lạc thanh bình cho xuân mới
Trong uất hận lòng dân đang mong
đợi

Yêu non sông, Nguyễn Huệ dấy binh
hùng
Bắc Bình Vương xưng Hoàng Đế
Quang Trung
Cùng tướng sĩ về Thăng Long dẹp
giặc
Đêm mừng ba giữa tiệc vui chưa tắt
Chợt tin vào như sét đánh hoàng cung
Dân An Nam ngoài thành quách
trùng trùng
Sợ khiếp vía quân Thanh tìm lối thoát
Vào Thăng Long reo hò mừng chiến
thắng
Quân dân ta vui ca khúc khải hoàn
Khắp nơi nơi tràn ngập nét hân hoan
Xuân Kỷ Dậu, xuân vinh quang đại
thắng.

TRẦN LINH NGÀ

Em về lại mùa xuân trong trang sử
Của tháng ngày mờ khuất tự xa xăm
Nhưng liệt oanh truyền lưu mãi ngàn
năm
Lâm rạng rỡ giống Tiên Rồng dân Việt.
TRẦN LINH NGÀ

còn có thể thi thố được một số trò vui khác nữa, đại khái cũng «sêm sêm» như mấy trò trên.

Tôi không hề đánh Vện một roi tuy mỗi khi mang Vện ra huấn luyện, tôi đều xách theo một cái hèo (một loại roi) để làm ra bộ ta đây hách... xi xằng. Chỉ khi một chú chó lạ tới phá đám hoặc một cuộc «cãi lộn» có thể diễn ra giữa Vện và chú Văn hàng xóm thì roi mới được mang ra dùng, nhưng không phải để quật thật sự mà chỉ cần ra oai cũng đủ giằn xếp câu chuyện. Càng ít dùng roi thì roi càng có hiệu lực với mấy chú khuyển.

Các cụ ta thường nói «dục tốc bất đạt», cái gì mà làm vội vàng thì khó thành công. Đối với giống chó cũng vậy, tôi không bao giờ hối hả bắt chúng làm điều này điều kia một cách hấp tấp, vì như vậy sẽ làm hư con chó đi. Tôi sẽ kiên nhẫn đứng chờ nếu chó ta còn muốn chơi thêm chút nữa. Tôi cũng thủng thảng tập

làm sao để bảo đảm rằng chú Vện của tôi đã hoàn toàn thuần thục trò chơi này; sau đó tôi mới bắt đầu tập một trò chơi khác.

Điều quan trọng là bạn phải tỏ ra biết tán thưởng nhưng như thế cũng chưa đủ. Bạn còn phải tỏ ra say mê thích thú nữa mới được. Bạn cần làm sao để cho chú khuyển của bạn biết rằng bạn rất khoái xem những trò mà khuyển ta mang ra thi thố. Bạn chớ nên khinh thường giống chó. Chúng sẽ cảm thấy sung sướng gấp đôi khi biết bạn đang say mê theo dõi chúng.

Chó là giống vật nhạy cảm vô cùng. Một khi bạn hết lòng tin tưởng và tỏ ra thân thiện với chúng, chúng sẽ luôn luôn muốn làm vui lòng bạn, và tỏ ra có tinh thần tự giác biết sửa sai.

VĂN TRUNG
(Viết theo Scotly Allen)

Bướm Mượn Màu

...Em thật là cảm động khi đọc thơ của bạn Trịnh Thiên Vũ trong mục tuổi mát, em thật không được như tính của bạn Vũ. Vậy anh bạn ấy thật là hơn em nhiều, chị cho em gửi lời thăm anh ấy chị nhé.

DTM (Cần thơ)

Vũ ơi,

Thật là một sự ngạc nhiên — cái ngạc nhiên vui mừng, sung sướng khôn tả — một sự vinh hạnh lớn lao cho Nghĩa. Quả là một sự không ngờ. Vì Nghĩa gửi bài về T.N là chỉ mong muốn các bạn đọc, suy nghĩ và lấy, rút ra vài kinh nghiệm về cách cư xử thôi. Thế mà, nó lại là một bông hồng, một ánh sáng đẹp xuyên qua tâm hồn người để soi sáng đường đi nước bước. Ôi! sung sướng quá! Đó là điều mà Nghĩa chưa hề nghĩ đến. Vũ ơi, Vũ làm Nghĩa cảm động quá, phục quá đi, Nghĩa đã đọc đoạn thư của Vũ viết cho chị ĐPK rồi đó. Nghĩa thấy rằng hình như Vũ không có lỗi gì hết vì ông Sénèque đã nói «*Khi người ta ăn năn, người ta gần như vô tội*».

Vậy Nghĩa xin Vũ hãy dẹp bỏ hết mọi ưu phiền mà hãy vui sống. Vũ hãy vui lên đi, vì không riêng gì ai, tất cả Đại Gia Đình TN (kể cả bác chủ nhiệm, chú Nhật Tiến) và những người mà Vũ nhắc tới đều mỉm cười sung sướng.

Vũ ơi! Chắc giờ này (theo Nghĩa nghĩ) Vũ đang bận rộn học thi nên

thư từ với nhau chỉ làm rộn cho cả 2 (vì Nghĩa cũng vậy), nên chúng ta sẽ bàn qua chuyện đó sau Vũ nhé?

Chẳng những Nghĩa xin nhận Vũ là bạn mà còn là bạn rất thân nữa chứ. Đề chúng ta cùng học hỏi những điều hay, lẽ phải, và tất cả ĐGD TN sẽ bồi đắp cho nước Việt Nam đây đau khổ những nụ cười tươi vì nước ta đã quá nhiều nước mắt...

ĐẶNG SỬ NGHĨA
Tr. h Hoàng Diệu — B.X

... Số là hôm qua đọc TN, H có đọc được lá thư của Vũ gửi cho chị, với những lời lẽ thật là cảm động, với lòng thành thật chỉ tình làm H mừng ghê, mừng phát khóc được vì không ngờ anh em nhà Vũ lại có tinh thần cầu tiến như vậy, có lẽ đó là nhờ lòng vị tha của chị đó.

Hoa nghĩ đó là những phần thưởng quý báu, thiết thực mà anh em Vũ đã dành cho chị và chú Nhật Tiến đấy. Hoa tiếc là lúc này không có ba ở nhà để ba được đọc những lời ăn năn, hối cải đó của Vũ, vì ba mắc đi công tác, nhưng lo gì, Hoa sẽ giữ tờ báo đó thật cẩn thận để dành cho ba, chắc ba sẽ không ngờ Vũ lại tiến bộ một cách nhanh chóng thế...

NGUYỄN THU HOA
(Gia Định)

Thưa chị! Tờ báo T.N. hiện tại có những mục rất hay. Em nghĩ rằng chúng ta đừng thích mục nào đó hạ mực kia xuống cho mực nọ lên. Như vậy tờ T.N sẽ không được linh động và dồi dào bài vở phải không. Thưa chị!

Em không dám nói gì hơn là chỉ yêu cầu các bạn «*đổi mực*» suy nghĩ kỹ càng hơn. Nếu các bạn đa số muốn đổi thì Mỹ không biết làm sao hơn là đành im lặng để hạ mực kia xuống cho mực nọ lên.

N.M. (Saigon)

... Ôi! Còn gì buồn bã hơn, khi tờ tuần báo biến thành bán nguyệt san. Hiện nay chỉ có bảy ngày mà em cảm

thấy dài như một tháng. Giờ đây một tháng em có cảm giác như một năm. Mà năm không có mùa xuân...

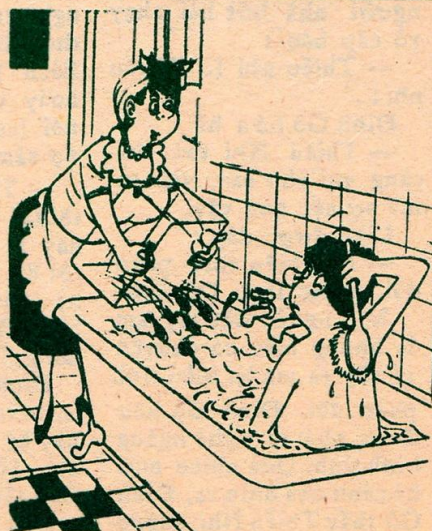
NNT. (Kiến Phong)

Báo Thiếu Nhi của mình dạo ni hay ghê cơ! Hồng biết chị có thấy như vậy không? Phụng đọc xong tờ báo Thiếu Nhi rồi mà còn muốn xem đi, xem lại nhiều lần nữa. Dạo ni Phụng «*túng tiền*» nên cứ phải mua Thiếu Nhi bị trễ hoài. Mỗi lần «*túng tiền*» như vậy phải chạy xuôi chạy ngược để mượn cho đủ 55 tờ ra sạp báo còm mắng về một tờ Thiếu Nhi mà «*nhâm nhi*».

NTKD. (Đà Nẵng)

... Em làm quen với Thiếu Nhi từ số 1 đó chị. Ban đầu em mua về cho mấy đứa em coi, vì em có coi qua nên biết Thiếu Nhi là một tờ báo đúng đắn hợp với trẻ em. Thường thì khi có loại sách cho trẻ em nào mới ra em cũng mua về xem, nếu thấy hay thì em mua cho các em em xem. Bây giờ thì chính em ghiền Thiếu Nhi nhất. Em chưa đi làm nên việc mua báo Thiếu Nhi hay bị chậm trễ (vì kẹt tiền chị ạ). Sau này em đưa cho ba em coi thử, kết quả là mỗi tuần ba em tự đi mua lấy về cho các em em coi. Cũng đỡ phải không chị?...

L.K.D. (Saigon)

— Minh trông giùm mấy con cá, để tôi xúc cái bình.

SIÊU THỊ hoa hồng

BÁN ĐỦ CÁC LOẠI NỤ CƯỜI

Quản lý: **ĐÌNH GÔ**

TIN KINH KHỦNG

ĐẦU NĂM MỚI SIÊU THỊ HOA HỒNG SÚYT SẬP CỬA TIỆM

Hồi trước tết, khi đóng cửa tiệm Siêu thị nghỉ xả hơi, Đình Gô đã đi coi bói chọn ngày lành tháng tốt, đề qua năm mới mở cửa khai trương. Thầy bói chọn cho Đình Gô ngày mồng 4 tết.

Đúng mồng 4, Đình Gô mời đủ mặt họ hàng, bà con, cô bác tới ăn nhậu khai trương (dĩ nhiên có cả chị Mai Loan vì qua năm mới, chủ trương của Đình Gô là dĩ hòa vi quý). Bầu không khí tiệc tùng đang có vẻ nhộn nhịp và lòng Đình Gô khắp khối mừng thầm qua năm mới sẽ làm ăn khấm khá, bỗng dưng có tiếng hò reo ồn ào ngoài đường phố. Kịp có người nhà hét hải chạy vô cấp báo:

— Thiếu nhi !.. Thiếu nhi !..

Đình Gô hớn hơ:

— Thiếu Nhi tới thì càng vui chứ sao, việc gì mà sợ sệt quá vậy.

Liên được đáp:

— Họ biểu tình phản đối. Đồng lắm. Dữ lắm.

Mọi người đều lấy làm lạ không hiểu có chuyện gì xảy ra mà lại biểu tình phản đối. Đình Gô liền được phái ra nghe ngóng bình tình. Quả nhiên mới hé cánh cửa nhìn ra, Đình Gô thấy Thiếu Nhi xuống đường đông nườm nượp. Dẫn đầu là một biểu ngữ thật to ghi hàng chữ đỏ

chối: «*Lì xì muốn năm!*» theo sau là một lũ các biểu ngữ, khẩu hiệu khác như:

— *Đá đảo Đình Gô tiếp tay với tòa soạn triệt hạ tiền lì xì của con nít.* (À thì ra tại vở kịch của Đình Gô vừa đang trong số tết).

— *Vận động bỏ tiền lì xì là phản lại nguyện vọng của toàn... dân!*

— *Ai ơi chớ bỏ lì xì Thuần phong, mỹ tục ta thì nên theo!*

Ngoài phưng biểu ngữ, ca dao này lủa ở trên, các cô cậu phe ta còn hô khẩu hiệu ngẫu sự:

— *Lì xì muốn năm!*

— *Phá bỏ Vườn Hồng.*

— *Giật sập Siêu Thị!*

— *Xách cổ Đình Gô ra làm chả... chó!*

Đình Gô sợ quá, co cẳng... ý, co chân lên cõ chạy thốc vô trong cầu cứu mọi người. Sau khi nghe tự sự, chủ chủ biên thở dài đánh sượt. Chú Bách Khoa rút bút hý hoáy viết rồi thông thả nói (cứ như là điếc không sợ sấm):

— Theo thống kê của tôi thì tỷ số con nít năm nay bị mất tiền lì xì lên tới 86,34 phần trăm, bọn họ thất thu một triệu, bảy trăm, tám mươi sáu đồng...

Đình Gô bức quá nghĩ thầm trong bụng «*Nhà ông này kỳ quá, lúc nào cũng chỉ còn số với con số.* Sắp sập tiệm đến nơi rồi mà cứ bình chân như vại».

Còn chị Mai Loan thì sau khi phun hột xí mại ngậm từ nãy trong mồm

(lần này không phun vô đầu Đình Gô mà phun lên ... trần nhà) rồi thùng thảng:

— Hi ! Vụ này không có tôi xía vô. «*Đỡ*» quá !..

Chỉ có chị Đỗ Phương Khanh là chi. Chị xô ghế đứng dậy đi ra cửa (Cổ thể chứ, dẫu sao thì chị cũng là tay chủ động, Đình Gô chỉ theo đóm ăn tàn, ngửa ngáy tay chân, xía vô có mỗi một vở kịch cơm).

Thế là tất cả mọi người đều đi ra cửa. Dẫn đầu là chị Đỗ Phương Khanh, rồi tới chủ chủ biên, rồi tới chú Bách Khoa, Bác Vịt Mò, Bình Ê-lết-tô-nít, Họa sĩ Vi Vi, cuối cùng mới tới chị Mai Loan. Còn Đình Gô thì bẹp tai đi đoạn hậu. Lòng còn ngồn ngang, bao nỗi lo âu chưa biết giải quyết thế nào, thì chị Mai Loan đã «*kì*» vô đầu Đình Gô một cái nên thân và hỏi móc họng:

— Kịch kọt đã sượng chưa?

Đình Gô không biết đối đáp thế nào, đành chỉ giờ tay lên xoa đầu rối rít.

Mặt trận bên ngoài đã dần thành 2 phe. Đứng đầu phe bên này là chị Đỗ Phương Khanh. Đứng đầu phe bên kia là một cậu Thiếu Nhi cỡ lên sáu tuổi vừa xốc quần, vừa nêu cao biểu ngữ «*Lì xì muốn năm*». Phe con nít

đang ồn ào, bỗng im bật. Chị ĐPK nói trước:

— À ! Đầu năm mới các cô, các chú đến mừng tuổi tòa soạn đây hả? Vô cả đây uống nước, ăn kẹo.

Bị một đòn chính trị bất ngờ, phe con nít nháo cả lên. Có tiếng xì xào trong đội ngũ, rồi sau to dần thành tiếng bàn tán ồm ồm. Bỗng một cậu Thiếu Nhi hạng gộc, ngó chừng lớn tuổi nhất, liêu mạng tách hàng ngũ bước ra hùng hổ nói:

— Tụi em hôm nay đến đây có mục đích phản đối tòa soạn hô hào bãi bỏ tiền lì xì...

Chị ĐPK cười khanh khách:

— Chà ! Kỳ dữ ! Năm nay chú bao nhiêu tuổi?

! — Dạ em hai mươi mốt !..

— Ơ ! Lêu lêu mắc cỡ! Hai mươi mốt còn tránh đầu đòi tiền lì xì ..

Cậu này đỏ mặt tía tai phẫn vua:

— Em đâu có đòi cho em. Em đòi giùm !

Chị ĐPK chỉ ngay cậu bé lên 6, hỏi:

— Em đòi giùm chú nhỏ này phải không?

— Dạ phải, dạ phải !..

— Vậy thì để cho chú ấy phát biểu. Nguyên vọng của ai, người ấy tranh đấu, can gì mà chú xía vô. Coi chừng mắc

VĂN TẾ. TỰ

Than ôi !

Nhìn mấy cô, ta bịt miệng than rằng : «*quá lắm*»

Tội của mấy cô sao lại đổ cho người.

Nam thực như hồ, nữ «*ngồn*» như... voi

Ăn vật, ăn vụng ai bằng mấy chị.

Đã thế hay nhè hay khốc

Ham xe xua, chưng diện, đua đòi

Không ngày nào không phải xoi roi

Đã thế thêm tình lười nhất xứ

Bao nhiêu tật đố nghe phát rết

Nên ta đây xin kính cần nghiêng... đầu bái phục

Ghê thay ! Ghê thay !

TÚ CƯỜI

tội xách động biểu tình, kệt lắm đó nhé.

Nói rồi chị tiến lại bồng ngay chú bé lên hỏi:

— Phải em phản đối chuyện bỏ lì xì không?

Chú bé thở thê nghe rất dễ thương:

— Dạ, phải!

— Năm nay em có được tiền lì xì không?

— Dạ có. Nhưng ba, má cho, còn khách khứa không ai cho.

— Ba má cho bao nhiêu?

— Một trăm.

— Ỗ! Một trăm nhiều quá rồi. Thế hôm nay còn hay hết?

— Dạ, hết!

— Hết? Tiêu gì dư vậy?

— Ẽm không tiêu, em đánh bầu cua cá cộp!...

Thế là ca làng cười ầm. Chị ĐPK còn cười hơn thế nữa. Rồi chị nói:

— Tranh đấu đòi tiền lì xì tưởng làm gì, chớ thua hết vào bầu cua cá cộp thì icht gì đâu. Chỉ bỏ mấy tay cờ bạc bịp.

Chú bé thấy mọi người cười to quá, lại thêm đuổi lý, không cãi vào đâu được, bèn tu lên khóc. Vừa khóc chú vừa ruỗi ra khỏi tay chị ĐPK và mếu máo:

— Em đâu có đòi... anh kia anh ấy xui!

Bị phản phé bất ngờ,

«cậu cả» hai mươi mốt tuổi ngay vô hăng ngũ, biến mất. Cuộc biểu tình trở thành ý vui vẻ xen đôi chút nghĩa khôi hài. Đinh Gô lúc đó mới vênh hai tai lên, tiến ra trước hàng quân, chấp tay:

— Thôi nhé, năm mới năm me, bà con đừng có nghe ai xúi dại rồi rông cả năm. Nhân dịp đông đủ này, nhân danh quản lý siêu thị tôi xin mời bà con cô bác vô bôn tiệm uống xá xị con cộp lấy hên đầu năm.

Hò hét mãi khàn cổ, nghe nói có xá xị, phe con nít vỗ tay hoan hô Đinh Gô quá xá. Từ thuở sinh ra tới giờ, chưa bao giờ Đinh Gô lại được vỗ tay trước đám đông. Hứng chí quá, Đinh Gô bèn xuất khẩu thành thơ, ngâm hai câu lạ lứt:

Ai ơi chớ có lì xì

Làm hư con nít, ta thì bỏ qua...

Giọng ngâm ư ử chưa dứt, thì bỗng đầu đầu Đinh Gô lại bị «kì» một cái đau điếng, rồi một tiếng chì chiết vang lên:

— Sướng chưa, suýt sập cửa tiệm không biết thân, mà còn bày đặt.

Đinh Gô vừa xoa đầu, vừa quay lại nhìn. Tưởng ai hóa ra chị Mai Loan!

ĐINH GÔ tường thuật

Kính gửi Đinh Gô yêu quý.

Từ ngày Đinh Gô mở cửa, khách má hồng nhận nhíp òn ào, tới lui lui tới, ta xưa nay thích sự yên lặng, nên lui về ở ẩn dưới gốc mù u bên ngã tư thành phố hít bụi bặm trong sạch, nghe âm thanh yểu rất dlu dặt của xe cộ. Ấy vậy mà khi Đinh Gô mở màn ta bỗng thấy mình ư hoạt động, thích cười cười nói nói, nay thư cho bạn ta thật cảm ơn lắm lắm! Đã làm ta yêu đời thêm lên. Và ta muốn hỏi Đinh Gô nguyên nhân nào thúc đẩy Đinh Gô mở cửa tiệm vui vầy sinh hoạt với chúng tớ? Hỡi Đinh Gô bạn! Trả lời gấp gáp đề ta mượn xe bò chở làng cười tới! Ta muốn đề nghị thêm một trang Đinh Gô nữa được không? Và bằng «Siêu thị Hoa Hồng» thêm hoa thêm cỏ. Được không hỡi Đinh Gô.

Mong hồi âm!

TRỊNH CÔNG TRUYỀN
(Lý Tín)

● Trịnh Công Truyền yêu quý, đọc thư mi xong, ta hài lòng lắm. Mi cứ viết thư về xúi chủ biên đi. Siêu thị càng phát triển ta càng phát tài. Sẽ chia hoa hồng với mi bằng một châu xi quách.

Trong Thiệu Nhi số 70 cháu thấy bác trả lời cho độc giả hơi quá đáng. Siêu thị hoa hồng của bác tuy có đông thực khách thật đấy! Nhưng rồi không chóng thì chầy sẽ chẳng còn ma nào thêm ngó đến vì bác trả lời cho các độc giả có hảo ý quá «thật» làm cho họ buồn và không chừng còn động đến tính tự ái của họ nữa. Với ý nghĩ nông cạn nếu có gì lầm lỗi cháu xin bác tha thứ cho cháu. Lời ít ý nhiều mong bác hiểu cho.

Kính thư

PHẠM THỊ BÍCH LAN

● Ma không thêm ngó đến siêu thị càng hay chớ sao. Đỡ phải dân bùa trừ tà ma ngoài cổng đó cháu.

ĐƠN

THỊNH NGUYỄN

Kính gửi Bác Chủ Nhiệm.

Kính gửi Chú Chủ Biên.

Thưa quý ngài,

Tôi đứng tên dưới đây là ĐINH GÔ, thẻ đnh bài số 0070/2, làm nghề Quản Lý, nhờ ơn mưa móc của quý ngài, được một màu đất cầm dùi dựng nên cái

Siêu thị Hoa Hồng. Trải mấy tháng làm ăn tận tụy, Siêu thị của chúng tôi ngày một phát đạt. Hiềm vì đất đai chật hẹp quá, nên những muốn buôn bán thêm cái này, cái nọ để kiếm thêm chút tiền lời mà không có đất xoay xỏa. Vậy chúng tôi làm đơn này xin quý ngài mở rộng lượng hải hà, nới cho nhà cháu xin ít đất làm ăn, được vậy chúng cháu xin hết lòng ghi ơn tạc tạ.

Nay đơn.

Ông : ĐINH GÔ

Bà : ĐINH GÔ

Con trai : Đinh văn Gâu

— : Đinh văn Gâu Gâu

— : Đinh văn Gâu Gâu Gâu

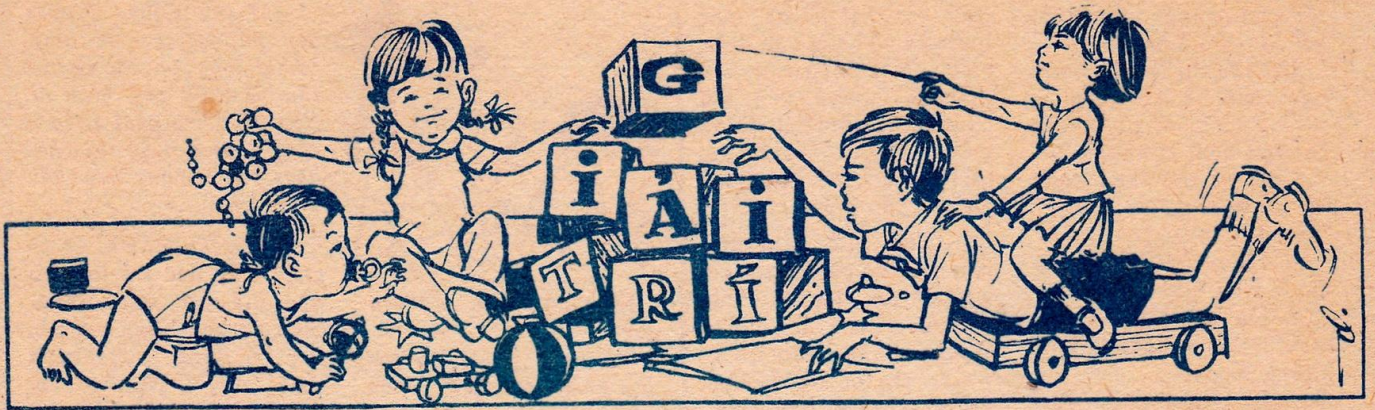
Con gái : Đinh thị Gâu

— : Đinh thị Gâu Gâu

BÚT PHÉ CỦA TÒA SOẠN

Vợ chồng nhà ni, mới

làm ăn có vài tuần, đã đâm bị thốc, chọc bị gạo, khiến oán khí ngất trời, thiên hạ xúm vào phang nhau loạn xị. Vụ «kẹp tóc» chưa qua, chuyện «lì xì» đã tới. Nếu cho thêm đất làm ăn, biết còn vụ gì gì xảy ra nữa. Thôi hãy «tu nhân tích đức», đừng có «miệng nam mô, bụng một bồ dao găm», một thời gian sau chứng tỏ thiện chí đi đã, rồi sẽ tỉnh!

Ô CHỮ LỊCH SỬ

Vua Quang Trung đại phá quân Thanh

Ngang :

A — HQ

B — Làm cầu thả không cẩn thận

C — Quốc hiệu nước ta thời Quang
Trung — Tiếng dùng để chỉ con
gái vua Hùng Vương (v.t.)

D — Thủ đô nước Nhật

E — IG — Ngại

G — Ca — Hát — Người chiến thắng
Cờ Loa thành của An Dương
Vương (v.t.)

H — Vị công chúa con vua Trần Anh
Tông sang Chiêm Thành

I — Làm theo ý muốn của mình
không bị ai bó buộc — Nơi có
nhiều cây cối rậm và ác thú

K — Nơi khởi nghĩa của 3 anh em
Nguyễn Nhạc — Dù

L — Bọc lại kín cho nóng — Rê.

Đọc :

1 — Thái tử nhà Nam Hán bị thảm
bại tại sông Bạch Đằng (v.t.)

2 — Rượu (viết ngược)

3 — Năm âm lịch Nguyễn Huệ đại
thắng quân Thanh

4 — Đầu văn — EOY

5 — Tết âm lịch còn gọi tết... (v.t.)
— Niên hiệu của Ưng Lịch (v.t.)
— S

6 — Tên thành nơi Hoàng Diệu tử
tiết — Ở tạm nhà người khác

7 — Niên hiệu của Bắc Bình Vương
Nguyễn Huệ

8 — MG — Nhạc cụ dùng đệm theo
lời ca

9 — Vạch theo thước cho thẳng —
Bắp

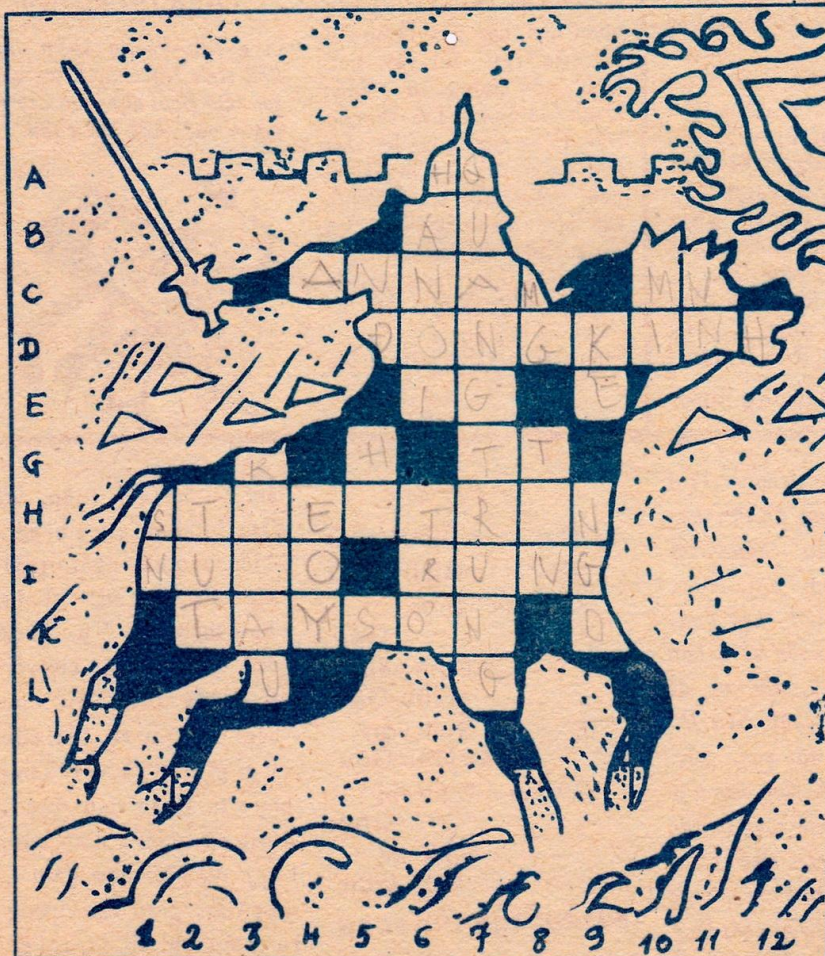
10 — Cung bậc trên nốt rê

11 — Anh cả Nguyễn Huệ (v.t.)

12 — Hát.

TRẦN LINH NGÀ

(Kỳ sau trả lời)

CUỘC THI SÁNG TÁC THƠ

Số thứ tự nhận được 104 MÁI TRƯỜNG GẦN NHÀ

Khi bóng chiều rơi, nắng dịu dần
Em vẫn thường ra đứng trước sân
Nghe trường tiểu học vang hồi trống
Nhìn trẻ thơ về trong băng khuâng

Chúng đứng bên nhau, xếp thẳng hàng

Nhưng vừa khỏi cổng cũng lia-tan
Từng nhóm ồn ào câu cười nói
Tựa bầy chim én của xuân sang

Đầu tóc ơ hờ, ngôi nhà rẽ
Đứa thì mang dép, đứa thì không
Quần áo lem nhem màu mực tím
Nắng gió nương theo từng gót chân hồng

Chúng kể huyền thuyên chuyện ở nhà
Đến chuyện học đường, rồi chuyện ma

Nét mặt vô tư và ngơ ngác
Hồn rộn tiếng cười xen tiếng la...

Em tìm ở chúng vẻ ngu ngơ
Đề thấy thương yêu tuổi đại khờ
Nhìn chúng nô đùa em bất chợt
Nghe hồn sống dậy những ngày thơ

TẠ LỆ VÂN
(áo trắng Hoàng Diệu — BX)

Số thứ tự nhận được 105

LỜI THẦN THÁNH (Mến tặng TRIỀU VŨ)

Trong đầm gì đẹp bằng sen
Lá xanh bông trắng lại xen nhị vàng

Nhị vàng bông trắng lá xanh
Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn

Lời ca dao ngọt ngào yêu dấu mến
Thầy đã dìu em nhẹ giữa không gian
Khoảng ấu thơ vời vợi óng tơ vàng
Trong như suối mát như lời âu yếm

Lời ca dao ngọt ngào em đang đếm
Lịm trong lòng ở tuổi lớp ba, tư
Đẹp là bay gió cuốn lá vàng thu
Lòng chiu xuống em ngóng thời thơ ấu

Lời ca dao ngọt ngào như đã đậu
Vai bé gầy em tự thuở xa xưa
Nhẹ đây xa dĩ vãng đẹp như đưa
Hồng mi bé giọt xinh rơi nhẹ nhẹ

Lời ca dao ngọt ngào như tiếng mẹ
Em mê rồi từ lúc lọt lòng ra
Miệng bi bô mấy tiếng mẹ ba ba
Lòng đã mến ca dao lời THẦN THÁNH

KHIẾU QUỐC VIỆT
(Mặt trời vàng)

Số thứ tự nhận được 106 NGÀY KHAI TRƯỜNG

Vui vẻ hôm nay ngày khai trường,
Nghỉ hè ba tháng nỗi vấn vương.
Xa thầy, xa bạn lòng lưu luyến,
Nhớ lớp, nhớ trường dạ tiếc thương.

Trở lại hôm nay hồn xao xuyến,
Cách xa ba tháng chợt thấy buồn.
Ngày vui năm đó còn đâu nữa,
Bốn đứa bây giờ ở bốn phương.

NGUYỄN-THÀNH-NHƠN

Số thứ tự nhận được 108 HỌC VÈ DƯỚI MƯA

Chiều nay về học trời mưa,
Mưa rơi thật nhẹ lưa thưa bóng người.

Đường yêu ướt sũng mưa tươi,
Lá vàng như cũng mỉm cười xót xa.

Em ôm lấy chiếc cặp da,
Nép ngoan dưới nhánh thông già cô liêu.

Em ghi nhớ những buổi chiều.
Học về mưa rớt ôi! nhiều dấu yêu.

HOÀNG-VŨ-MIÊN-TRƯỜNG

ĐỐ VUI CÓ THƯỞNG

1 — Có 2 người đi săn ở một khu rừng nai, cọp, beo, v.v..., mà người này là con người kia, nhưng người kia không phải là cha người này. Vậy 2 người ấy họ hàng ra sao?

2 — Trên một cái cầu có anh lính đứng gác, cứ 5 phút thì anh «nồi cơm» một lần, khi anh nồi cơm thì anh đuổi người đang đi qua cầu trở về — mà thời gian đi qua cầu mất 7 phút. Bạn chỉ hộ, làm sao đi qua cầu được nhé.

3 — Trong 1 sở nọ, ông chủ có việc đi vắng xa mà hộp thư của sở đã nhiều, người thư ký muốn mở hộp thư, để lấy thư. Nhưng không có chìa khóa, người thư ký viết thư hỏi ông chủ — và ông chủ viết thư về bảo là — chìa khóa ông để trong ngăn kéo bàn ông — nhưng mãi mãi người thư ký vẫn không tìm được chìa khóa — Tại sao kỳ vậy?

(3 câu đố này của em Vương Thi Thơ — Thủ Đức)

5 em ở Saigon—Gia Định và 5 em ở các tỉnh gửi giải đáp đúng về sớm nhất được tặng mỗi em một số Thiệu Nhi 77.

Đề tạo một sự công bình tất cả thư từ tham dự mục này bắt buộc gửi về tòa soạn bằng đường bưu điện! Gửi thư tay được kể như bất hợp lệ.

Dưới bài giải, các em ghi tên họ và địa chỉ rõ ràng. Ngoài bì các em đề:

Tòa soạn THIẾU NHI
159 Thiệu Trị—Phủ Nhuận

CHỢI TRÂU

*Dù ai buồn bán dẫu dẫu,
Mông mười tháng tám chọi trâu cũng về.
Dù ai buồn bán trăm nghề,
Mông mười tháng tám cũng về chọi trâu.*

Ca dao

Mấy câu ca dao trên đã nói đến tục chọi trâu của nước ta tổ chức ở làng Đồ Hải cạnh quốc lộ Hải Phòng Đồ Sơn Bắc Việt.

Về lịch sử của tục chọi trâu người ta không rõ nó có tự bao giờ. Theo ông Đào văn Hội thì có lẽ là một vị Thành Hoàng huyện Đồ Sơn thích chọi trâu nên người ta mới duy trì cổ tục, chứ ông không nói rõ ràng ra sao cả. Còn theo các vị bô lão di cư vào Nam còn sống thì xưa kia có nhiều gia đình sống về nghề chài lưới ở Thanh Hóa ra khơi đánh cá, bão tố nổi dậy họ bị sóng cuốn về một chỗ xa lạ không biết đường về, họ bèn đến lập nghiệp ở chân núi Tháp Sơn liền với bãi biển Đồ Sơn Bắc Việt ngày nay. Nhưng rồi thiên tai, bão lụt cứ giáng lên đầu đám người lạc loài khốn nạn này khiến cuộc sống họ đã chật vật lại càng trở nên chật vật hơn. Sau cùng họ chỉ còn biết cầu trời, khẩn phạt để tai qua nạn khỏi.

Rồi, một đêm rằm tháng tám, gió mát, trăng thanh, dân làng rủ nhau

ra bờ biển để ngắm trăng cùng hứng gió. Nhưng dân làng kinh ngạc xiết bao khi chợt nhìn thấy ở xa xa bên sông nước chập chùng, một ông lão râu tóc bạc phơ, dáng điệu phương phi tươi tốt đang ngồi xem hai con trâu chọi nhau.

Dân làng vội kéo nhau chạy đến gần thì cảnh tượng ấy biến mất như một giấc chiêm bao.

Dân làng sợ quá cho đó là một vị thần linh rồi cùng nhau dựng bàn thờ để thờ cúng và mỗi năm vào tháng tám cũng tổ chức hội chọi trâu để tế thần.

Đầu tiên, dân làng không biết danh tánh thần linh để thờ nên họ phải làm lễ mấy ngày đêm, rồi họ lấy một mâm gạo để vào trong đèn thờ đóng cửa lại. Ở ngoài thì dân làng tiếp tục tế lễ, đến hôm thứ ba, họ mở cửa đem gạo ra thì thấy trên mặt gạo có vết chân chim. Dân làng chưa vội tin nên làm một lần nữa, và lần này thì cũng rõ ràng là dấu chân chim.

Bắt đầu từ đó dân làng gọi danh hiệu của vị thần linh này là ĐIỆM TƯỚC để làm sở dâng lên vua phong cho ngài làm Thành Hoàng. Họ còn cất một ngôi đình để thờ phụng. Mới đầu đình làng lợp tranh, nền đất, sau được kiến thiết lại, lợp ngói, lát gạch

bát tràng.

Từ đó, nhờ sự phù hộ của Thành Hoàng ĐIỆM TƯỚC mà thiên tai bão lụt chấm dứt, dân chúng được tai qua, nạn khỏi. Nên chẳng bao lâu sau dân làng thịnh vượng, giàu có và lập ra 3 xã, 14 thôn là các làng Đồ Sơn, Ngọc Xuyên, Đồ Hải hợp thành một tổng là tổng Đồ Sơn.

Theo quốc lệ, mỗi vị vua lên ngôi đều ban sắc cho bách thần. Từ vua Tự Đức trở xuống đều phong cho đức Thành hoàng ĐIỆM TƯỚC làm ĐIỆM TƯỚC ĐẠI VƯƠNG.

Ngày nay, người ta còn tìm thấy trong đình làng Đồ Sơn một tấm bia dựng từ đời vua Lý Thánh Tông (1054 — 1059) việc ấy chứng tỏ rằng tục chọi trâu đã có tự lâu đời.

Hàng năm hội chọi trâu được tổ chức ngay sân đình làng Đồ Hải. Trước đình dân làng có chừa một bãi cỏ rộng lớn nửa mẫu tây để làm đấu trường. Chung quanh đấu trường được rào bằng cây to đường kính lối 2 tấc, cao cỡ 2 mét. Cứ mỗi khoảng 2 mét lại trồng một cây nối liền nhau bằng những cây ngang, cách nhau khoảng 3 tấc.

Đấu trường có cửa để trâu vào, bên trong ở 2 góc đối diện có 2 cái chuồng để khi trâu được nghỉ giải lao thì người ta dắt vào đó mà cho ăn cỏ non, uống nước lạnh và bôi thuốc vào vết thương.

Trước ngày đấu vài tháng, tức vào khoảng tháng ba âm lịch, mỗi thôn trong 3 xã Đồ Sơn, Ngọc Xuyên, Đồ Hải phải nộp 1 con trâu. Như vậy có tất cả là 14 con trâu, mà những con trâu trình làng phải được tuyển chọn rất kỹ lưỡng. Phải coi tướng, giò, cẳng, sừng, y như là ở miền Nam này người ta tuyển gà đá độ vậy.

Trâu được chọn phải có những đặc điểm đại khái như: trâu đực, mạnh khỏe, đầu nhỏ, cổ dài, mõm tròn, mắt to, sáng, trán phẳng, mình to, bứtucao, bụng thon, hàm đen, lông gáy rậm và cứng, tai liền với sừng, lưng hơi khom, sừng nhọn.

Người ta gọi như vậy là: «Cao vảy, xa ức, kín sườn, bụng cheo».

Ngoài ra, ống chân phải dài, bàn chân ngắn (bàn chân móng hến). Còn con trâu nào có 2 xoáy ở 2 vai và ống chân thì thật là tuyệt phích. Khi mua về trâu ta phải đi làm lễ trình thần rồi mới bắt đầu nuôi từ tháng 3 đến tháng 8 cho mập. Những con trâu được chọn tự nhiên thay đổi tính tình, không sống với đàn nữa mà chỉ sống một mình.

Nó được người ta chăn nuôi đặc biệt, ăn uống tầm bở, sừng chuột nhột. Thỉnh thoảng, nó được đem ra đượt thử với một vài con trâu khác để quen chiến đấu, giống như người ta «xỏ» gà vậy. Và làm như thế để người nuôi có thể biết được sở trường cùng sở đoản của trâu mình mà tìm con trâu khác, thay thế.

Gần đến ngày chọi chính thức thì vào khoảng mùng 10 tháng 6 hay tháng 7 âm lịch người ta tổ chức vòng chọi sơ khởi để loại bớt trâu dở chỉ còn chừa lại chừng 6 con cho ngày mùng 10 tháng 8.

Đến ngày chọi người ta đặt tá hữu ban trọng tài, có 2 vị hương chức đứng đầu cầm 2 cái chuông cùng với một vị thư ký phụ tá. Mỗi khi trâu bên nào đánh một đòn hay, Ông hương chức bên ấy sẽ rung chuông một cái và người thư ký biên cái rung chuông ấy vào sổ thành 1 điểm. Đến khi mãn cuộc, cộng tất cả các điểm lại rồi trình lên ban trọng tài quyết định. Nếu thấy trâu thua, mà được nhiều điểm hơn trâu thắng thì ban trọng tài sẽ tặng xả của trâu thua một phần thưởng an ủi.

Phần thưởng của trâu thắng rất lớn vì trước năm 1945 mà phần thưởng là một số tiền từ 100đ, đến 1000đ, một con dao ném và một vuông nhiều điều.

Tới giờ chọi, thường là 8 giờ, trâu phải được tắm rửa sạch sẽ, phải được làm lễ rước ra trước sân đình chỗ làm đấu trường.

Dân chúng đến xem rất đông đảo. Có cả giàn nhạc để phụ họa cho buổi lễ. Vì thế nên không khí rất từng bừng vui nhộn.

Trong đấu trường, trâu được chọi

từng cặp. Có cặp chọi lâu. Cũng có cặp chọi mau, mới chọi đã chạy.

Nếu gặp cặp chọi lâu thì cứ nửa giờ giao đấu người ta cho chúng nghỉ 15 phút giải lao. Khi chúng đang chọi muốn can ra can phải có hai người phụ khiêng một tấm thiếc lớn chắn ngang hai đấu thủ. Rồi người chăn dắt trâu vô chuồng cho ăn uống, xúc thuốc men.

Trận đấu kết thúc khi có 1 trong 2 con trâu đang chọi bị chém chết hay bị rượt ra khỏi đấu trường.

Trâu của làng nào thắng thì làng ấy reo hò ầm ĩ vì đó là điềm lành cho cả làng làm ăn thịnh vượng. Nhưng dù thắng hay bại cả hai võ sĩ con cháu «Ngưu ma vương» đều bị «thọt cù lét» để tế thần và để cho dân làng «đánh chén» hả hê một bữa.

Tóm lại, chọi trâu là một ngày đại hội từng bừng vui chơi thỏa thích của dân chúng mà kèm theo đó là một cổ tục lịch sử của làng Đồ Sơn ở miền Bắc nước Việt Nam ta.

Lạy trời cho đất nước này sớm thanh bình cho thiếu nhi chúng ta được hưởng những ngày hạnh phúc cũng như được nhìn thấy những cổ tục của quê hương.

THẢO-BÀNG

Viết theo:

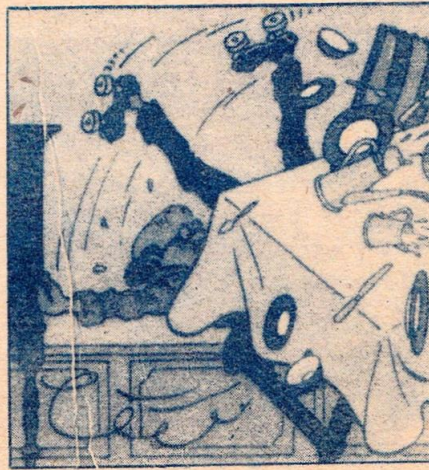
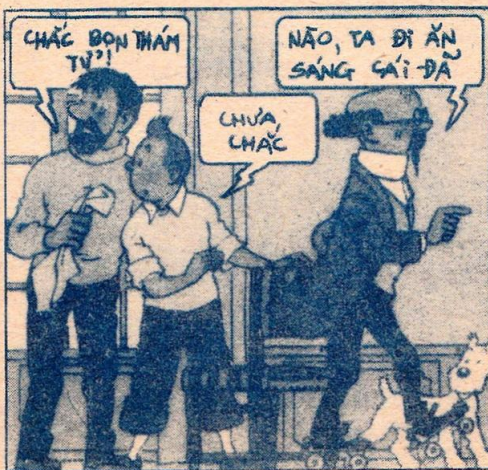
— «Tục chọi trâu» của ông Đào Văn Hội đăng trên Nhân chứng.

— «Chọi trâu» biên khảo của Hứa-Hoành đăng trên Đặc san Niềm Tin do Hiệu đoàn Trung học Vinh Long chủ trương năm 1961.

— Và theo một số tài liệu nhỏ khác cùng với lời các vị bô lão di cư vào Nam còn sống.

TRANH VUI CỦA NGUYỄN TÀI

ĐỖ PHƯƠNG KHANH phụ trách

Gần hai năm tâm sự vui buồn với các em, chị luôn luôn nhắc nhở các em một điều là phải năng đọc sách. Chỉ có kho tàng mà chúng ta cất trong óc mới chính là của chúng ta. Ngoài ra, «ở đời muôn sự của chung» lẽ hợp tan biến đổi từng giây từng phút, không ai là biết trước được. Nhưng các em sẽ hỏi chị: — Thế chị muốn em đọc sách gì?

Vậy bước sang năm «con trâu kéo cày» này chị sẽ cố gắng mỗi tuần giới thiệu với các em một cuốn sách. Nhưng nếu tuần nào chị «... bị... tại...» mà phát lười, không giới thiệu được thì các em cũng xính xai nhé.

Mục giới thiệu sách này, chị sẽ đặt tên là «Bạn Vàng». Vì sách giúp ta rất nhiều, nhưng lại không làm phiền ta, không đòi hỏi, lấn ra năm vạ, vân... vân... Như thế thì sách đúng là «Bạn Vàng» rồi, các em nhỉ.

Đề mở hàng, chị giới thiệu với các em một cuốn sách rất xứng đáng in bằng vàng, mỗi trang là một lá vàng. Cuốn sách chỉ dày 80 trang, giá 120đ, bằng giá tiền một tô phở. Nhưng nếu em nào có gan nhin một

tô phở đề mà đọc cuốn sách đó, theo được tư tưởng mà tác giả gửi gắm trong sách, thì kè như em được trời ban cho tăng tuổi thọ lên hai lần. Đó là cuốn «**SÓNG 24 GIỜ TRONG MỘT NGÀY**» của Arnolt Bennett, do học giả Nguyễn Hiến Lê dịch.

Ngay từ chương đầu, tác giả đã cho chúng ta thấy cái kho tàng vô giá mà Thượng Đế ban cho mỗi người một cách công bằng. Mỗi người đều được 24 giờ của một ngày, không ai hơn kém, dù cấp bậc trong xã hội khác nhau. Và đời sống của chúng ta là do thời giờ kết thành. Chúng ta phải biết tiêu pha kho tàng thời gian một cách thật hợp lý để đời sống được xứng đáng. Nói ra điều đó rồi, tác giả lại tận tâm dẫn dắt chúng ta từng bước một để dùng thời giờ một cách thật đúng chỗ.

Điểm son của cuốn sách không phải riêng về vấn đề dùng thời giờ mà còn ở tấm lòng của tác giả, luôn luôn đặt địa vị vào người khác, đề thông cảm và tha thứ, tác giả đã giúp chúng ta biết sẵn sàng thích hợp với hoàn cảnh, đề mà khỏi làm khổ mình và oán hận người, đỡ phí phạm tài sản thời giờ của mình.

Những thí dụ cụ thể như: «Nếu hăng xe chạy trễ, bắt ta chờ năm mười phút thì ta không thấy thiệt thòi gì cho cuộc đời, mà tăng giá chút đỉnh thì ta la lên giận dữ, trong khi thời giờ mới chính là tài sản cố định, ta không có quyền phép gì để

được nhiều hơn người khác, ngoại trừ ta xài cho hợp lý đề đỡ phí, vậy thời giờ phải giá trị hơn tiền bạc nhiều» nó làm chúng mình thấy vấn đề rõ lắm các em ạ.

Ngoài ra, ngay trong lời tựa, dịch giả Nguyễn Hiến Lê đã tặng chúng ta mấy quan niệm sống đẹp như:

«... Không phải giàu sang mới là thành công. Thành công là làm hơn người trong phạm vi của mình, lã sống một đời lương thiện và đầy đủ, gây được hạnh phúc cho mình và một số người khác.» Sau khi đọc xong cuốn sách, chị thấy dịch giả đã rất xứng đáng với uy tín của ông khi giới thiệu cuốn này rằng: «... sách chứa một chút triết lý khoáng đạt, dạy ta rộng lượng tha thứ và thành tâm yêu mến kẻ khác...»

Các em của chị!

Chị không phải là phê bình gia. Chị chỉ xin làm một người chị, cố vấn cho các em, chọn sách cho các em, bằng tấm lòng mong mỗi các em sẽ dùng sách để trau dồi tư tưởng để các em sẽ sống hạnh phúc hơn, yêu người, yêu đời hơn. Cho nên chị chỉ lựa sách hay mà giới thiệu. Trong rừng sách hay như đại dương, chị chỉ đọc được chút đỉnh, nhỏ như giọt nước, nhưng với lòng sốt sắng, chị muốn giới thiệu đề các em cùng đọc với chị. Không phải những sách chị giới thiệu là hay nhất, vì tất nhiên là còn sách hay hơn mà chị chưa được hân hạnh đọc. Nhưng những cuốn chị sẽ giới thiệu, chị thấy rất ích lợi cho các em. Chị cũng không trích lại sách, không tóm lược, vì phần đó đề dành cho các em hưởng cái thú khám phá những bất ngờ. Chị chỉ muốn mách giúp các em cách dùng tiền và thời giờ để đọc những cuốn có ích cho các em mà thôi, các em nhé.

Chị **ĐỖ PHƯƠNG KHANH**

VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG

Tay Ngọc

Bánh bao

VẬT LIỆU :

nửa kg bột mì
3 muỗng súp nước cơm rượu nguyên
chất
nửa muỗng café bột khai
1 muỗng café muối
nửa chén đường cát trắng mịn
1 muỗng súp dầu ăn
1 muỗng súp dấm trắng
nửa kg thịt nạc băm
1 củ sắn lớn
3 cái trứng vịt.

CÁCH LÀM :

Bột cái : Lường non nửa chén bột mì hòa chung với nước cơm rượu độ sền sệt (Nếu nhớ khô quá thì cho thêm tí nước cơm rượu chứ đừng dùng nước lã mà hong bột)

Bột cái ủ một đêm xong trút phân nửa bột mì vào thau hay tô lớn, cho hết bột cái vào giữa, trộn đều rồi nhào mạnh tay cho đến lúc bột dẻo lại. Rưới dầu ăn lên mặt bột, đặt mảnh nylon lên ủ độ nửa giờ cho bột dậy.

Bột khai cho vào dấm hòa thật tan (dấm có tác dụng bột mùi khai). Muối đường trộn chung với số bột khô còn lại xong nhào chung với chỗ bột ủ, rưới nước bột khai từ từ vào. Nhào thật nhanh tay độ 15 phút nếu bột nhão quá thì thêm bột khô hoặc ngược lại thì có thể thêm nước lã.

Thịt nạc băm nhỏ với vại củ hành, nêm tí muối (Bột khai kỵ với nước mắm nên không thể nêm bằng

nước mắm) Củ sắn thái hạt lựu vát cho thật hết nước, trộn chung với thịt. Trứng vịt luộc bóc vỏ xẻ mỗi trứng làm 8.

Bắt bánh.

Bột ngắt ra từng viên tròn độ trái chanh, làm áo bằng bột khô xong cán mỏng ra. Cho nhân thịt (độ muỗng súp đầy), 1 màu trứng vịt vào giữa bao bột thật kỹ đừng để nhân bị xì, đặt mỗi bánh lên một màu giấy trắng vuông.

Hấp bánh.

Xếp bánh vào xừng, nhớ đừng đặt gần nhau quá bánh nở sẽ bị dính.

Đun nước thật sôi (cho vào nước nửa chén dấm để bánh được trắng) xong đặt xừng bánh lên đậy kín. Mỗi xừng bánh như vậy hấp 20 phút nếu nhân sống và 15 phút nếu nhân đã xào chín rồi. Điều cần lưu ý là luôn luôn phải để lửa to cho bánh đủ sức nở và phải canh chừng nước trong nồi hấp kéo nước cạn rồi cháy đen thì eo ơi! Buồn lắm!

Hy vọng các bạn chẳng phải «ai oán» thất câu «không thành công thì... còn «nhân» các bạn hi!

HUỲNH CHÚC

Kẻ ngu dốt không bao giờ chịu thua trong những cuộc cãi vã.

Phương ngôn Nhật

Một khi phách hiên ngang dám làm cho đời nhiều hơn là một nền học vấn rộng mà lại dẫn đo, nhu nhược.

G. Lebon

Đọc sách hay bao giờ cũng được coi là lạc thú ở đời.

Lâm ngữ Đường

Có những phương pháp khôn khéo nhất để diệt kẻ thù là làm cho họ trở thành một người bạn.

Vua Henri IV

VÕ HỒNG NAM — P. Kỳ
(sưu tầm)

Viên tảng các Bom-bé, Cờ làm
Độc dục, Cờ quân và Phi dục.

4.73

CHỊ ƠI!

● *Chị ơi! Tại sao dân «kẹp tóc» nhiều «chuyện» quá vậy chị?*

Hương Xưa (Sai gon)

— Dân húi của còn nhiều «chuyện» hơn, cứ coi quầy hàng của bác Đinh Gò thì biết.

● *Chị ơi! Khi nào thì một tên húi của sướng nhất và khi nào thì hần đau khổ nhất?*

Phiêu Ly (Saigon)

— Cậu ta sướng nhất khi được má cho tiền đi hớt tóc với điều kiện được bỏ túi chỗ tiền lẻ, nhưng cậu ta sẽ đau khổ ngay sau đó khi ông thợ đưa một đường tông đơ trắng hếu da vì ông hiểu chữ «cua» (ngắn) có nghĩa là vài li thôi.

● *Chị ơi! Ăn cái chi no lâu nhất?*

Đ.Q Biên Hòa

— Một cặp hột vịt! No tới cuối niên học lận.

MỆO VẬT

GÁCH CHÙI RỬA XOONG NHÔM BỊ ĐEN

Xoong nhôm nấu lâu ngày bị đen vì nước phèn, nhựa rau, bạn hãy lấy nước lá pha giấm chua cho vào xoong rồi đem đun sôi là sạch ngay.

VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG

● *Chị ơi! Con trai mà mê chơi : nhảy dây, đánh đũa thì có sao không chị?*

Nguyễn Văn Théc Méc

— Mời chân, mời tay!

● *Chị ơi! Chị có chơi hột xí muối vào siêu thị hóa hồng không chị?*

Thùy Linh

— Sao lại không nhì?

● *Chị ơi! có bao giờ chị khóc không? Lúc ấy mặt chị như thế nào? Có như cái bánh bao chiều không hả chị?*

Vũ Khoa (Qui Nhơn)

— Thế khi em khóc, em có soi gương không?

● *Chị ơi! không thuộc bài có «quê» không hở chị?*

Diêm Phượng (Saigon)

— Đừng thắc mắc quê hay không. Coi chừng kẻ mao còn hỏi thăm nữa ấy chứ li.

● *Chị ơi!*

Số báo thiếu nhi mới sơ sinh ra số 1 đếm được bao nhiêu mẫu tự hở chị.

Lam Phương Đà Nẵng

— Vừa đúng 26 chữ cái.

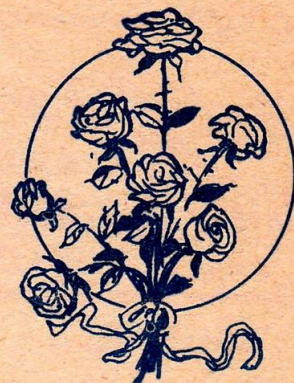
Thân mến
Chị MAI LOAN

CÁCH LÀM QUẦN ÁO CŨ TƯƠI SÁNG HƠN

Quần áo cũ còn chắc, muốn tươi mới hơn, bạn hãy giặt bằng nước sôi có pha giấm.

CÁCH LÀM ÁO KHỎI NHÀU NÁT KHI XẾP

Khi đi xa cần xếp quần áo vào va ly, bạn muốn cho áo quần khỏi nhàu nát, bạn nên xếp quần áo theo chiều ngang.

7 BÔNG HỒNG TRONG MÙA XUÂN

— Bông hồng thứ nhất xin tặng Ba mẹ, người đã tạo dựng và nuôi nấng chúng con.

— Bông hồng thứ nhì, xin tặng Thầy, cô, những người đã không ngại khó nhọc dạy dỗ và nâng đỡ chúng con trên đường đời.

— Bông hồng thứ ba, xin tặng anh, chị, em; những người cùng chung máu huyết và cùng chia sẻ ngọt bùi.

— Bông hồng thứ tư, xin tặng bạn bè, những người đã cùng ta chia sẻ vui buồn trong cuộc đời học trò.

— Bông hồng thứ năm, xin tặng các chú, bác, cô trong tòa soạn đã góp công trong việc hướng dẫn Thiếu Nhi Việt Nam.

— Bông hồng thứ sáu, xin tặng các anh chiến sĩ quên mình đồ giữ gìn quê hương, xứ sở.

— Và... Bông hồng cuối cùng xin tặng những người có tinh thần học hỏi, cầu tiến và biết phục thiện như anh em nhà «Vũ»...

Thân ái!
MẪU ĐƠN
N-T-H
(Gia Định)

VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG

QUÊ NỘI

«Kính dâng hương hồn của ông bà con»

Trên cánh đồng xanh
Tôi cất bước nhanh
Đi vào quê cũ
Bao ngày xa cách
Lũy tre làng xưa
Bây giờ còn thưa
Tôi thấy rạt rào
Một thoáng mừng vui
Mái nhà yêu dấu
Lời ru hòa tấu
Bà nội bước ra
Mắt bà khẽ chớp
Ôm chằm lấy nội
Lòng thấy bồi hồi
Trút bỏ phiền ưu
Rũ sạch bụi đường.

QUỲNH ANH

ĐÀN CHIM TRẮNG

Buổi mai gió thoảng qua đường
Không trung yên tĩnh tình sương
ngọc ngà

bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn

Trên cành chim nhẹ ngâm nga
Long lanh không đục sáng ngời
thiên sao
Qua đường chim trắng lượn là
Tung tăng cánh nhẹ là đà xinh xinh
Mái đầu tóc xoắn nguyên trình
Tuổi thơ trò học bao tình yếm âu
Tình thầy trí óc ghi sâu
Tình trường bạn hữu một màu xinh
xanh
Đàn chim thoảng lướt mây mảnh
Thơ thơ đại đại thiên thanh cuộc
đời

THIÊN NAM

XUÂN MUÔN THUỞ

Xuân năm này đã tới.
Lòng ta vui phơi phới.
Pháo nổ vang rền trời.
Lòng ta thấy chơi vơi.
Kia mai vàng đang nở.
Ta đặt bút làm thơ.
Chúc tụng mùa xuân tở.
Ôi mùa xuân muôn thuở.

NGUYỄN TRƯỜNG XUÂN

BƯỚM TRONG VƯỜN XUÂN

Đàn bướm hồng nhón nhơ,
Tung cánh trong vườn thơ,
Tìm loài hoa thơ mộng,
Đề ghép vần thơ sơ.

Chúa Xuân vẽ nở hoa
Bỏ lại mùa Thu qua
Bướm trong vườn bướm lượn,
Tìm mùa Xuân Thái hòa.

PHI KHANH SA MẠC LINH.

NÀNG CÔNG CHÚA và MÙA XUÂN

Mùa Xuân đã trở về đây
Xác pháo rơi rụng ngập đầy lối đi.
Ngây thơ trong dáng nhu mì
Nàng Công Chúa nhỏ bước đi dịu dàng.

T.V.H

XUÂN VỀ BÊN EM

Xuân tới cho ngày mới
Xuân về cho ngát hương
Cho nắng lên phơi phới
Cho em thêm tuổi hồng
Cho trời xanh mở rộng
Cho chim vui hót ca
Cho lá xanh thơm mộng
Cho ngày tháng ngọc ngà
Cho miệng thơm mùi mứt
Cho môi đỏ màu dưa
Cho em lời khai bút
Mong một xuân đầu mùa

Cho mắt em biêng biếc
Cho môi cười thật tươi
Cho đôi chân nhẹ bước
Vào thiên đường đón mời.

HOÀI NAM TOÀN

XUÂN CẢM

Xuân thăm lại sang với xóm làng
Mai vàng khoe sắc đón xuân sang
Đàn chim vui vẻ khi xuân đến
Dưới ánh bình minh tiếng hót vang
Lấm tấm mưa xuân vương mái tóc
Hương xuân ngào ngạt khắp thôn
làng
Nguyện cầu đất nước thôi chinh
chiến
Mong ước quê hương hết điều tàn

ĐỨC SINH

LỜI CHÚC ĐẦU XUÂN

Xuân đến con xin chúc ông bà
Trọn năm mạnh khỏe lúc tuổi già
Đề vui về chơi đùa với cháu
Hạnh phúc triền miên trong căn nhà
Xuân đến con chúc ba mẹ yêu
Việc làm khỏi phải lo đủ điều
Thành công mỹ mãn như ý muốn
Gia đình êm ấm... yêu thương nhiều
Lời cuối con xin chúc mọi người
Chào đón mùa xuân ngập tiếng cười
Năm mới cùng nhau chung xây dựng
Mãi mãi mùa xuân thật đẹp tươi.

NHẤT ĐÓA VÂN

bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn

NGƯỜI MẸ THƯ HAI

Trời đêm nay chẳng thấy một vì sao. Ngôi trường của tôi mập mờ theo ánh sáng của bầy đom đóm lấp loè xung quanh. Tôi vẫn biết những đêm như vậy thường nóng lắm. Tôi bước ra khỏi nhà. Nhà tôi là một ngôi nhà lụp xụp dựng sát trường học. Theo lời bà tôi, nhà tôi đã ở đây từ khi ngôi trường này hoàn tất, có lẽ đến hơn mười năm rồi. Với chiếc quạt đan bằng lá nứa, tôi phe phẩy đuổi sự nóng bức đang chực ngự quanh tôi. Tôi nhìn ngôi trường. Ngôi trường vẫn im lìm, lặng lẽ. Một làn gió nhẹ thoảng qua làm lung lay, xào xạc mấy ngọn liễu trồng góc sân. Tôi cởi phăng chiếc áo lót ra. Những mảng nhện đủ loại hằn gấn chiếc áo lót. Tôi ngậm ngùi thương xót cho gia đình. Vâng, tôi biết nhà tôi nghèo lắm. Lương tháng ba tôi, một lão gác cổng chỉ vồn vện nuôi đủ miệng ăn trong gia đình. Má ơi, chắc bên kia thế giới má đau xót lắm nhỉ. Khi má còn sống, nhà mình đâu có đến nỗi thế này phải không má. Bà con thì già yếu. Còn con thì chẳng giúp được gì cho gia đình cả. Con chỉ biết ăn chơi chạy nhây. Cũng may nhà mình được ông hiệu trưởng thương tình đỏi đến nên con mới được đi học đó má à. Nếu má linh thiêng xin thương phù giúp cho gia đình mình được khá giả đôi chút.

Tôi ngậm ngùi bước vào nhà. Ánh sáng ngọn nến lung linh mập mờ chỉ tỏa được một vùng sáng. Bà tôi đã ngủ từ lúc nào không hay. Tôi lặng lẽ trải chiếu rồi nằm ngủ. Chiếc chiếu lỗ chỗ thủng nhiều nơi. Không gian trong đêm tối hoàn toàn tĩnh mịch, yên lặng. Đôi lúc tiếng chó tru lên nơi đầu xóm hay lẻ loi vài tiếng súng rì rạc nổ. Tôi gối tay nằm ngủ. Tiếng ngáy o..o đều đặn của bà tôi nổi lên. Tôi thở dài buồn rầu thương bà. Chắc bà mệt lắm hả bà. Chiều

VIẾT VỀ NHỮNG KỶ NIỆM HỌC TRÒ

CUỘC THI

SÁNG TÁC

nay trời đã mưa. Bà lại còn cố gắng cắt cho xong đám cỏ hoang mọc đầy sân trường. Chẳng biết bà có bị cảm không. Bà mà ốm đau thì tội cho chúng con lắm. Con thì gầy yếu đâu giúp đỡ gì được bà. Còn con Tiên nó khỏe đại lắm, chỉ biết đùa nghịch bắt bướm hay vụng dại chui qua hàng kẽm gai nhà bà Bách đề hái vài cánh hoa đem về nghịch chơi. Bà nhé! đừng ốm bà ạ. Khổ cho chúng con nhiều lắm. Tôi vẫn không sao chớp mắt được. Tiếng côn trùng rả rích nghe đến buồn thảm. Tôi lặng lẽ bẽ má ngón tay. Tiếng răng rắc lạnh nhạt kêu lên tưởng chừng những cành cây khô quặn đau đón lia khỏi thân cây rơi xuống đất. Một vài tiếng chít chít phát ra từ trong bóng tối; hẳn mấy chú chuột đang đói lắm đây. Thức ăn nhà tao đâu còn dè tiếp tế cho chúng mày mãi kè cũng tội nghiệp cho chúng mày lắm.

Àm...Àm...Àm! Tôi hốt hoảng thức giấc. Ngọn lửa thiêu đốt trường tôi phừng phực cháy. Tôi nghe đau nhói trong lồng ngực thế rồi chẳng còn biết gì nữa. Lúc mở mắt ra, chung quanh tôi đều xa lạ. Mùi thuốc trong nhà thương làm tôi đến khó chịu. Tôi trở mình thấy đau nhói nơi cánh tay bên phải. Tại sao con lại như vậy hả bà. Những cuộn vải dày cộm cuốn quanh cánh tay làm con

khò sở, bức tức. Còn bà, bà đâu rồi nhỉ. Bà có bị người ta bỏ vãi quanh tay bà như con không. Lại còn em Tiên nữa, giờ này em đang ở đâu và có bị như anh không. Tôi mê sảng mất. Tôi lại thấy chung quanh mình tối mù như đêm ma.

Nghe thấy nhiều tiếng ồn ào bên cạnh. Tôi từ từ mở mắt ra. Ồ! Cô giáo - Cô giáo mình đây mà. Cô cũng biết con ở đây sao. Cô nhìn con mỉm cười thương hại. Có cả bà con nữa. Bà con mừng rỡ lấy ghế mời cô ngồi. Cô không chịu cứ ngồi xuống giường con nằm. Cô ơi! Sao cô thương con quá vậy. Cô hỏi hân con đủ điều nhưng con mệt quá chỉ biết lắc hay gật đầu thôi. Cô lấy trong xách tay ra mấy quả cam rồi bỏ đưa con ăn. Từ khi má con mất tới giờ chưa bao giờ con được cầm tới quả cam; thế mà giờ đây, được cô bỏ cho ăn làm con hết sức cảm động.

Tôi nhòm nhém chiếc miệng khò khan rồi, ngơ ngác mở mắt nhìn chung quanh. Tất cả những người nằm cạnh tôi đều xa lạ, nhợt nhạt ốm yếu. Tôi rùng mình nhớ lại đêm qua. Ngọn lửa tàn bạo cuộn cuộn thiêu tan ngôi trường thân yêu của tôi. Những giọt nước mắt khò sở, thương tiếc rù nhau trào ra viền quanh bờ mi tôi. Tôi nghẹn ngào nấc lên trong niềm đau xót, luyến tiếc.

Trong lớp học, cô hay khen con viết chữ đẹp lắm phải không cô. Bây giờ tay con bị tàn phế rồi, chắc con phải viết bằng tay trái quá, mà tay trái thì sao viết đẹp bằng tay mặt được, chắc cô cũng thừa biết. Con còn nhớ, hôm nào trong giờ tập vẽ. Con vẽ sai mấy chỗ. Con dùng đầu ngón tay chấm chút nước bọt trong miệng rồi tẩy xóa. Bị cô bắt được đánh vào tay mấy cái thiệt đau làm con suýt khóc. Thế mà bây giờ đau cho kiến cắn hay kim chích con cũng không cảm thấy đau gì cả. Chắc cảm giác ở tay con bị tê liệt hết rồi phải không cô. Còn hôm nao, cô gọi con lên bảng để kẻ cho cô mấy hàng, hình như để cô viết chữ cho

học sinh tập viết. Con run run kẻ từng tí tí một khiến cô bật cười. Cô cầm tay con dạy con gạch vế. Cô tài tình thật, nhanh như ánh sáng chớp qua đã có một đường kẻ trắng nằm in rõ trên bảng đen. Hôm đó lòng con tràn ngập vui sướng. Từ khi má con mất đi, chưa lần nào con được một bàn tay êm mát như tay cô nắm lấy, dù chỉ chạm nhẹ trong giây lát. Con thấy cô thương con quá. Con tin rằng trái tim cô to hơn mọi trái tim khác nếu đo theo tình thương, tình thương đối với học trò. Hình ảnh ngày nọ trong giờ làm toán. Con không sao quên được. Bữa đó, con dùng tay trái làm thước kẻ. Mực tím lem nhem dính đầy tay. Con xoa đi rồi vô tình quệt vào áo. Nhiều lần cô đã cấm học trò không được làm như vậy. Thế mà con đã phạm nhiều lần như chiếc áo vá nhiều chỗ con thường mặc. Hôm đó chẳng rõ cô có thương con không mà bắt con quì cả đến một tiếng đồng hồ. Bạn bè nhìn con dữ quá, con bẽn lẽn xấu hổ vô ngần. Nhưng đến bây giờ con đoán chắc là vì cô thương con nên mới làm vậy. Người ta thường không nói: «yêu cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi» đó sao? Và còn bao kỷ niệm nữa kể bao giờ mới hết. Lỗi con phạm như dấu chân trên cát bãi biển. Tình cô thương con dạt dào như sóng nước, bao la như biển cả. Sóng biển càng dễ dàng xóa tan dấu chân bao nhiêu, tình thương học trò, cô càng dễ tha thứ bấy nhiêu. Cô ơi, cô thương con lắm nhỉ. Trường mình bây giờ tiêu điều, xơ xác. Con biết gửi gắm đời con cho ai bây giờ. Cô con ví như thợ may còn con so như tấm vải. Nếu thợ may không có phương tiện máy may là trường học sao con có thể trở thành chiếc áo hân hoi cho xã hội, quốc gia được phải không cô. Chắc cô cười trách con khéo mộng mơ, vợ vắn cô nhỉ. Thôi, cô nói thế nào cũng được. Con thương cô và nhớ ơn cô nhiều lắm.

Tôi giật mình khi nghe thấy tiếng chân ba tôi vội vã bước vào rồi tiếng

LÒNG BÁC ÁI

Hãy thương yêu kẻ khác và họ sẽ thương yêu bạn, hãy giúp đỡ họ và họ sẽ giúp đỡ bạn.

Rousseau.

Sự vĩ đại của bác ái không được đo lường theo số lượng mà theo sự phóng đạt của tâm hồn.

St. J. Chrysostome.

Hãy trút bớt đời sống sa hoa của bạn, vì nó có thể dùng nuôi sống người nghèo đang đói khát.

Tertullien.

Trái tim phải thực hiện bác ái khi bàn tay không làm được.

Pasquier Quesnel.

● UYÊN THỤY PHƯƠNG ghi

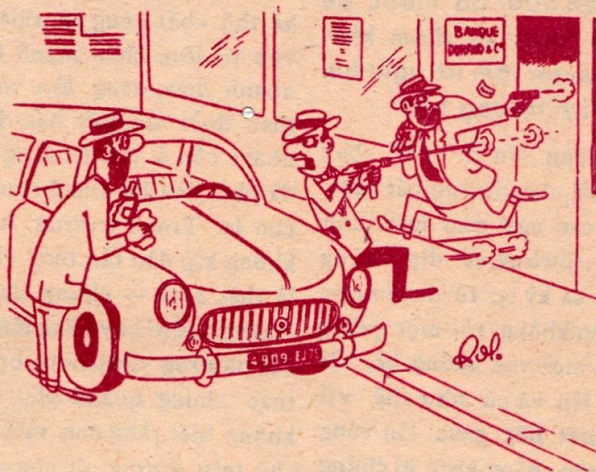

CÙNG ĐIÊN

Hai người điên đi dạo trong vườn hoa Dưỡng trí viện. Thấy hai con kết một con mớ đỏ, còn một màu xanh đậu trên cành cây, hồng một người đề nghị:

— Chúng mình leo lên bắt nó đi, đem về nấu ăn!

— Bắt con mớ đỏ thì được nhưng đề con mớ kia lại... nó còn xanh chưa ăn được!

— Ê! Lúc này đâu phải lúc lau xe bằng dầu bóng, ông nội!

ba nước nở khóc. Có cả cô giáo mình với mấy đứa bạn nghĩa thiết nữa. Tất cả sao ứ rữ, buồn thảm thế kia. Còn con Tiên nó đâu. Hay là...

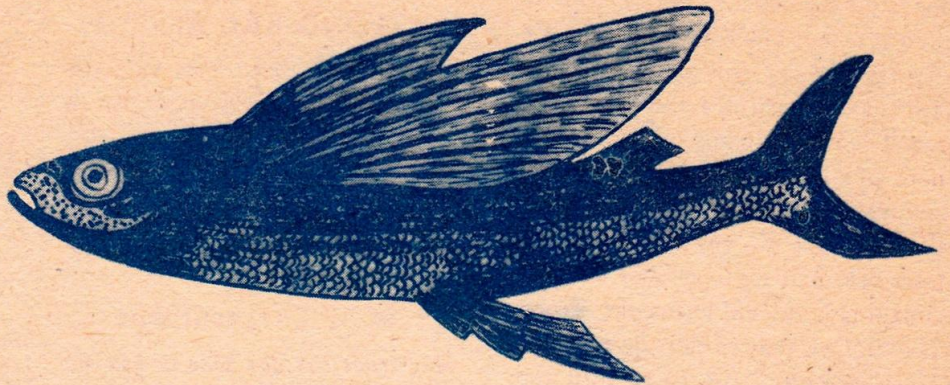
— Tiên ơi! em con... chết... rồi!

Như sét đánh nát tim, tôi bàng hoàng, ngơ ngác. Thật thế sao, con Tiên dễ thương lắm mà. Cô giáo tôi thường nói vậy. Tiên ơi, chẳng lẽ có cô giáo anh, người thương em nhiều và thường cho quà em đó; với ba, với anh còn đây, em lại theo má về thế giới bên kia thật à. Tôi lại cảm thấy tim nhói lên như trăm ngàn ngọn kim kích thích chung quanh.

Thế rồi mặt tôi tái mét đi, tai tôi ù ừn ừ. Bao nhiêu giọt nước mắt tuôn rơi xuống người tôi. Chắc có cả giọt lệ thương yêu của cô nữa. Không được, mình phải sống. Tôi phải sống. Dù không có máy may nhưng cô giáo mình khéo tay cắt khâu lấy không được sao. Nhất quyết tôi phải sống để trở thành chiếc áo đẹp, ít nhất được khoác trên vai người mẹ thứ hai rồi sau có phải vá vấp hay rách rưới, tan tác cũng chả sao. Ít ra con cũng trả ơn cô được đôi chút phải không cô.

ĐINH ĐỨC HÒA

CÁ BAY

ĐẶNG HOÀNG
(Sưu tầm)

● Một loại cá thừa khả năng «cất cánh» như phi cơ với tốc độ ba mươi lăm dặm một giờ.

● Chúng có thể bay cao cách mặt nước trên dưới ba thước để đến một nơi khác xa điềm khởi hành từ bốn mươi lăm tới ngót hai trăm thước tùy trường hợp

Trong những lần đi lười hay tuần tiểu ngoài đại dương bát ngát, mênh mông, các ngư phủ hoặc anh em hải quân thường có dịp chứng kiến hàng đàn cá kỳ lạ, từ dưới nước phóng mình lên không, tới một quãng xa xa nào đó mới rơi xuống bề, rồi lại bung trở lên và cứ như thế vài ba bận mới mất hút giữa làn sóng nhấp nhô vô tận chẳng khác gì chúng ta ném thìa lia vậy. Đấy, cá bay vừa thi đua biểu diễn tài nghệ cho «bà con cô bác» coi chơi mà chẳng thêm đòi tiền thù lao nào hết, hách chưa?

Nhắc đến cá bay, nhiều người vẫn lẫn nó với cá chim, bởi lẽ cả hai đều hay trở tài như vậy. Thực ra giữa chúng có những điềm khác biệt của từng loài, nghĩa là cá bay và cá chim tách rời riêng rẽ chứ không thể coi là một được, nếu cá chim — vây ngắn, thân lại dẹt với dáng vẻ tròn trịa như chiếc đĩa — chỉ có thể quẫy đuôi thật mạnh để văng mình phoir bụng nằm ngang lên khỏi mặt nước chừng nửa thước mà thôi, còn cá bay — theo đúng với danh hiệu —

mới thực sự dư khả năng bay cao như phi cơ.

Phải chăng, lúc nào cá bay cũng di chuyển theo cách đó? Không, bình thường chúng thân nhiên bơi lội đó đây dưới mặt nước kiếm ăn. Nhờ ở bản năng sinh tồn, chúng biết trước được lũ cá mập, cá thu, cá heo mõm tây hay mõm nhọn...v.v... là những kẻ thù «bất cộng đái thiên» với mình vừa to lớn, khỏe mạnh lại vừa bơi nhanh hơn, đang lờn vờn rình mò theo đuôi để giết hại. Dù «kẻ sát nhân» còn ở mãi tít đằng xa, cá bay đã phải liệu bề tìm đường trốn tránh cho lẹ. Trong trường hợp gặp quá không kịp đào tẩu, thay vì «độn thủy» là thất sách — chúng chỉ còn cách «thăng thiên» bay bổng lên cao, bỏ mặc đối phương «đốp hụt», bực tức, quần thảo chung quanh khu vực đó, mà không biết rằng con mồi đang thích thú trên đường di chuyển tới một «thủy điềm» khác an toàn hơn.

Vậy, cơ quan nào giúp chúng tránh được hiểm nguy lẹ làng như thế?

Thường thường chúng ta thấy các phi công phải rút «ga» để kiểm

soát lại hệ thống máy móc, đồng thời gia tăng tốc độ trước khi cho phi cơ cất cánh ra sao, thì cá bay cũng biết sửa soạn tương tự. Trước hết, chúng bơi thật nhanh, rồi sau đó mới lấy đà nhờ hình dáng thon thon, nhẹ nhàng và nhất là chiếc đuôi, được ví như động cơ chính yếu tạo ra sức đẩy, giúp chúng lao đi vun vút chẳng khác gì mũi tên với tốc độ ba mươi dặm một giờ, đoạn tung mình lên khỏi mặt nước — cao tới hai thước rưỡi, ba thước hơn — cùng lúc hai vây trước — không mọc bên dưới gần mang (hay go) như cá thường, mà lại ở trên lưng nhưng lui về phía sau một chút — trải rộng ra với tác dụng như đôi cánh. Dĩ nhiên «cánh» này chỉ có thể gập lại và ép sát với thân mình hoặc đưa ngang, nhằm giữ thăng bằng để lướt đi trong không khí chứ không có vỗ được như côn trùng hay loài chim. Điềm đặc biệt là sau chặng bay thứ nhất, nếu muốn tiếp tục, chúng phải đáp sâu xuống nước, mà chỉ cần cho chiếc đuôi chạm vào môi trường sinh sống, là cũng đủ để cất cánh trở lại như lúc ban đầu. Ngoài ra, cá bay có thể di chuyển trên không cách điềm khởi hành từ bốn mươi lăm tới một trăm tám mươi lăm thước, và có khi còn xa hơn nữa.

Cá bay gồm sáu mươi lăm loại, ở rải rác khắp đại dương, nhất là tại những vùng biển ấm gần xích đạo. Trung bình chúng dài từ ba tấc tới nửa thước, đầu nhỏ, mắt to, mõm nhọn, lưng màu xanh xậm, nhưng hai bên sườn lại trắng lóng lánh như bạc

Cảnh cá bay thường gặp giữa đại dương.

Này nhé, sau khi được mẹ đẻ, trứng sẽ chìm lơ lửng dưới nước. Điều cần chú ý là thoát tiên, trứng đó hình cầu, màu vàng nhạt với nhiều đốm gai mềm bao bọc chung quanh. Ở đầu mỗi gai, còn gắn theo một sợi lông ngắn, nhỏ như tơ, mang sắc hồng sẫm. Một thời gian sau, các sợi lông rụng đi, lớp gai biến mất, dần dần trứng sẽ đổi dạng thành hình đa giác trước khi nở thành cá con.

— Xe hơi.

Tuân Long

[illegible][illegible]

tung xuân của bốn phương trời Mĩng...

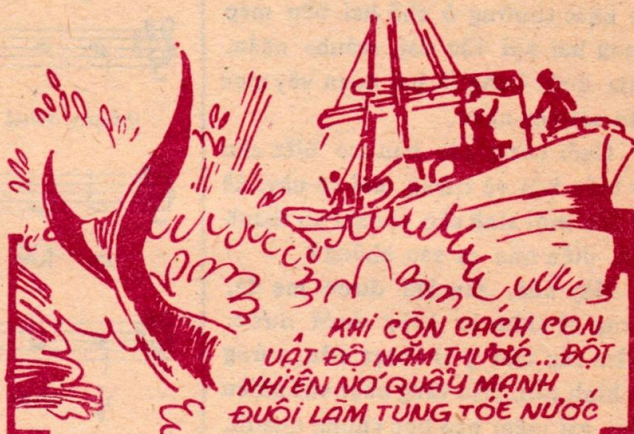
Vui lên xuân đã về thềm sắc thanh thanh
Hân hoan chào đón xuân trong lành
Reo lên bao tiếng cười mừng vui chân thành
Mong chờ xuân về bớt bao tình

Mong sao xuân vẫn hằng đẹp mãi không phai
Mơ xuân còn với năm tháng dài
Cho xuân thể trần đầy tình thương vô ngần
Muôn đời xuân ở với nhân quần.

CHIẾC THUYỀN CỜ SÓNG HƯỚNG VỀ PHÍA CON MỎI... NHƯ KHÔNG HAY BIẾT NHỮNG NGUY HIỂM SẮP SẴY RA... CHỦ CÁ MẬP VẪN NHỚ NHỚ TRƯỚC MŨI THUYỀN... ĐỀ LỘ CHIẾC LƯNG ĐEN MƯỢT....

CHỦ HOẠT DỠ CAO NGON LAO SẮT CHỜ ĐỢI....

KHI CÒN CÁCH CON VẬT ĐỒ NẪM THƯỚC... ĐỘT NHIÊN NÓ QUẢY MẠNH ĐUÔI LÂM TUNG TỎE NƯỚC

NHANH LÊN..

NÓ LƯƠN QUA TRÁI ĐẤY.... CHO THUYỀN DỪNG LẠI... XOAY VỀ HƯỚNG ĐÔNG...

Ồ! NÓ LẶN XUỐNG ĐẤY BÈ...

MỎ TRỤC THÙNG... TÔI PHÒNG LAO ĐẤY.. KÌA.. NÓ NỔI LÊN RỒI....

TRÚNG NẦY...!!

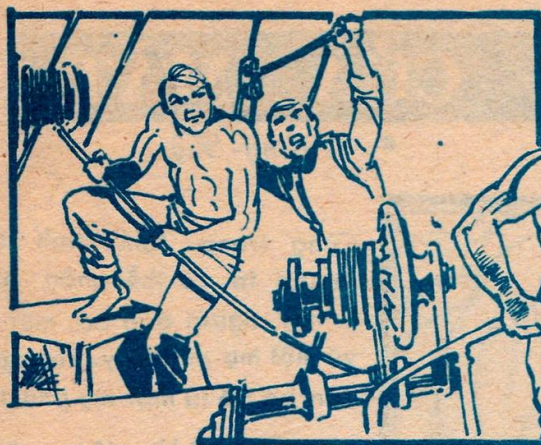
CHỦ HOẠT HẾT MỘT TIẾNG THẬT TÒ... NGON LAO RỜI TAY CHỦ UỐT ĐI NHƯ MỘT MŨI TÊN...

CHỦ CÁ TUNG MINH KHỜ MẶT NƯỚC ĐẾN HƠN BA THƯỚC... LƯNG NÓ GHIM CHẶT CÂY LAO THÉP CỎ MỘC DÂY Ở CHUÔI...

(7)

TUNG THƯỚC DÂY ĐƯỢC THẢ NHANH THEO SỨC KÉO CỦA CON VẬT... CẶP THỦY-THỦ TƯỚI THÊM NƯỚC VÀO CUỘN THÙNG CHO BƠI NÔNG. BƠI SỨC CỌ XÁT KHA 'DỪ-DỘI'....

KHI ĐOẠN DÂY CUỐI CÙNG ĐÃ MỎ HẾT... CHIẾC THUYỀN BỊ KÉO PHẢI THEO CON MỎI RA TẬN NGOÀI XA

TẮT MÁY THUYỀN! CĂNG BƯỚM NGƯỢC HƯỚNG GIÓ ... NHƯ VẬY NÓ SẼ KHÔNG KÉO NỔI THUYỀN QUA MỘT GIỜ...

QUẢ NHIÊN GẦN BỐN MƯƠI PHÚT SAU CON VẬT BẮT ĐẦU LỘI CHẠM LẠI..

MẠNG LAO BẮM CÁ RA...TA HẾT THỨC CUỘC SẴN HÔM NAY

NHƯNG... CON VẬT BÔNG NGẤT CAO ĐẦU VỚI MỘT TIẾNG RIẾT DÀI RỒI ĐÂM XÂM VÀO PHÍA HÔNG PHẢI THUYỀN SẴN....

BẮM CHẮC VÀO THUYỀN.. NÓ TÀN-CÔNG CHÚNG TA ĐẤU!!

CÒN TIẾP

NHỮNG SAI LẦM CỦA MẮT

• Trường-Kỳ

Mặc dù mắt chúng ta không hề bị một tật nào như, cận thị, viễn thị hay loạn thị và nếu chúng ta có thể tự hào mắt chúng ta tốt 100/100 thì khi quan sát hình ảnh sau, chúng ta phải sửa đổi lại quan niệm đó. Nhiều cuộc nghiên cứu đã chứng tỏ mắt chúng ta có nhiều lầm lẫn quan trọng.

Khi chúng ta nhìn một vật, mắt sẽ điều tiết để đưa hình ảnh của vật đó hiện rõ ràng trên võng mô, nhờ dây thần kinh thị giác báo cho não bộ, ta có thể nhận biết vật đó. Định luật căn bản về thị giác cho biết, ta có thể biết được tính chất của một vật dựa vào các yếu tố: hình thể màu sắc, và chuyển động của chúng. Nguyên do các sai lầm của mắt cũng thường căn cứ vào hình thể và màu sắc của vật.

Những sai lầm này còn có thể gọi là những ảo tượng, ánh sáng nhiều quá hay ít quá có thể gây ảo tượng, ngay hình thể, những đường nét này có thể gây ảo tượng cho những đường nét khác.

Một thí dụ cụ thể nhất là mũi tên do Müller-Lyer đưa ra năm 1890, ông vẽ hai đường thẳng bằng nhau, gắn vào hai đầu đoạn thẳng thứ 1 hai chữ V hướng vào trong, ở đoạn thẳng thứ hai ông vẽ hai mũi tên hướng ra ngoài, nhìn vào, mắt chúng ta kết luận dễ dàng rằng đoạn thẳng thứ hai dài hơn.

Đường chéo góc trong một hình chữ nhật hình như bị gãy và không liên tục khi ta vẽ một băng ngang ở giữa, đó cũng là một sai lầm về hình thể.

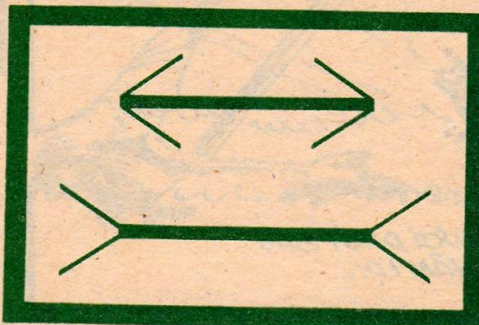
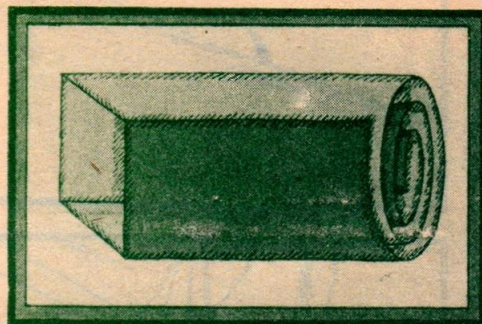
Giáo sư Hering đưa ra một thí dụ cụ thể hơn để chứng minh sự lầm lẫn về hình thể. Khi từ một tâm điểm ông vẽ nhiều đường cánh quạt tỏa ra, nếu có hai đường song song dựa trên các đường rẽ quạt đó thì ta có cảm tưởng chúng hình như bị

Cùng trong tám hình này người ta có thể phân biệt hai người đàn bà, một trẻ và một cụ phụ thủy. Tại người đàn bà trẻ là mắt cụ phụ thủy

Lăn đen ở cổ là miệng, cảm thiếu phụ là mũi và cổ áo nhọn hoắt chính là cằm cụ phụ thủy.

Vuông hay tròn cũng do mắt chúng ta nhìn bên này hay bên kia.

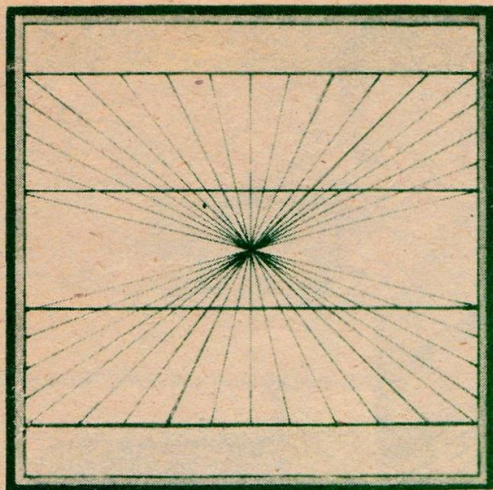
Mũi tên Müller-Leyr, chúng có cùng độ dài, nhưng mắt chúng ta lại quả quyết mũi tên dưới phải dài hơn.

cong, nhất là vị trí gần tâm điểm. Nếu có sự pha trộn giữa hình thể và màu sắc ta lại càng dễ có ảo tượng bấy nhiêu. Tam giác của Penrose chứng minh sự kiện này. Sự pha trộn này lại càng dễ nhận ra với hình hai người đàn bà, một người trẻ sang trọng, một cụ phụ thủy quái ác.

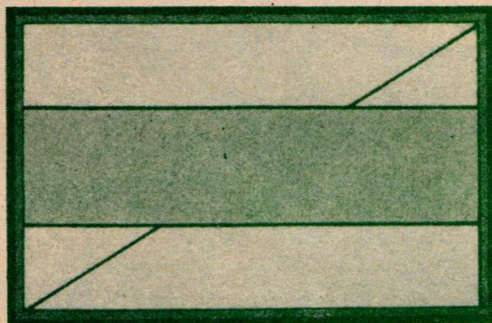
Những vòng tròn đồng tâm, nhưng được cho màu trái ngược nhau và cách đoạn khiến mắt chúng

ta dễ lầm tưởng đó là một hình xoắn ốc, hoặc trên những vạch đen song song chúng ta vẽ các hình răng cưa không cân xứng, mắt chúng ta lại lầm lẫn đó là những đường xiêu vẹo.

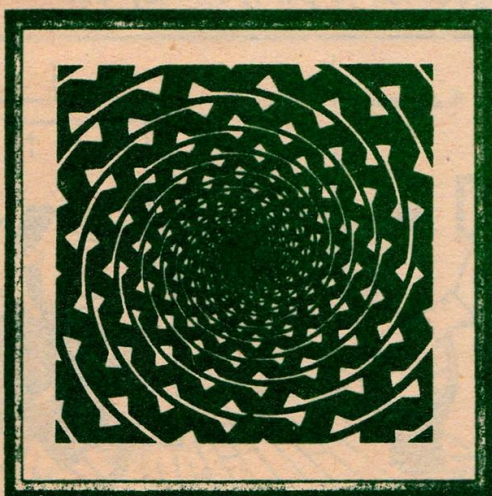
Thực ra sự lầm lẫn không phải chỉ do thị giác gây ra mà chính ký ức, sự ghi nhớ những hình ảnh đã qua dễ làm chúng ta liên tưởng trở lại khi gặp một hình ảnh tương tự, chính vì thế mà bộ óc chúng ta mới đưa ra những kết luận sai lầm.

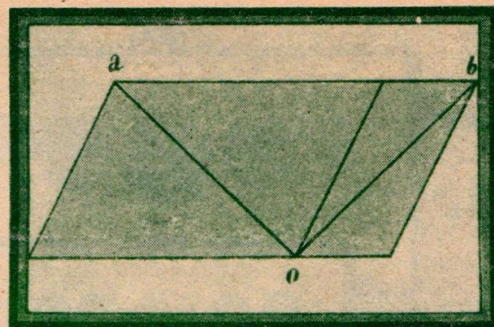
Ảo giác Hering.
Hai đường song song nhưng
mắt cho biết chúng bị cong.

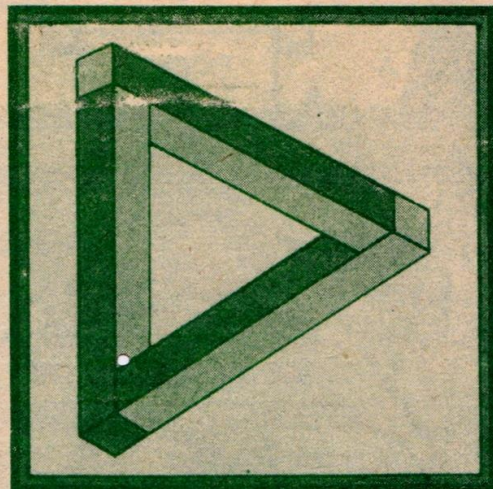
Đường chéo hình như bị gãy
và không liên tục khi có một băng
ngang ở giữa.

Đây không phải là một vòng
xoắn mà chỉ có những vòng tròn
đồng tâm.

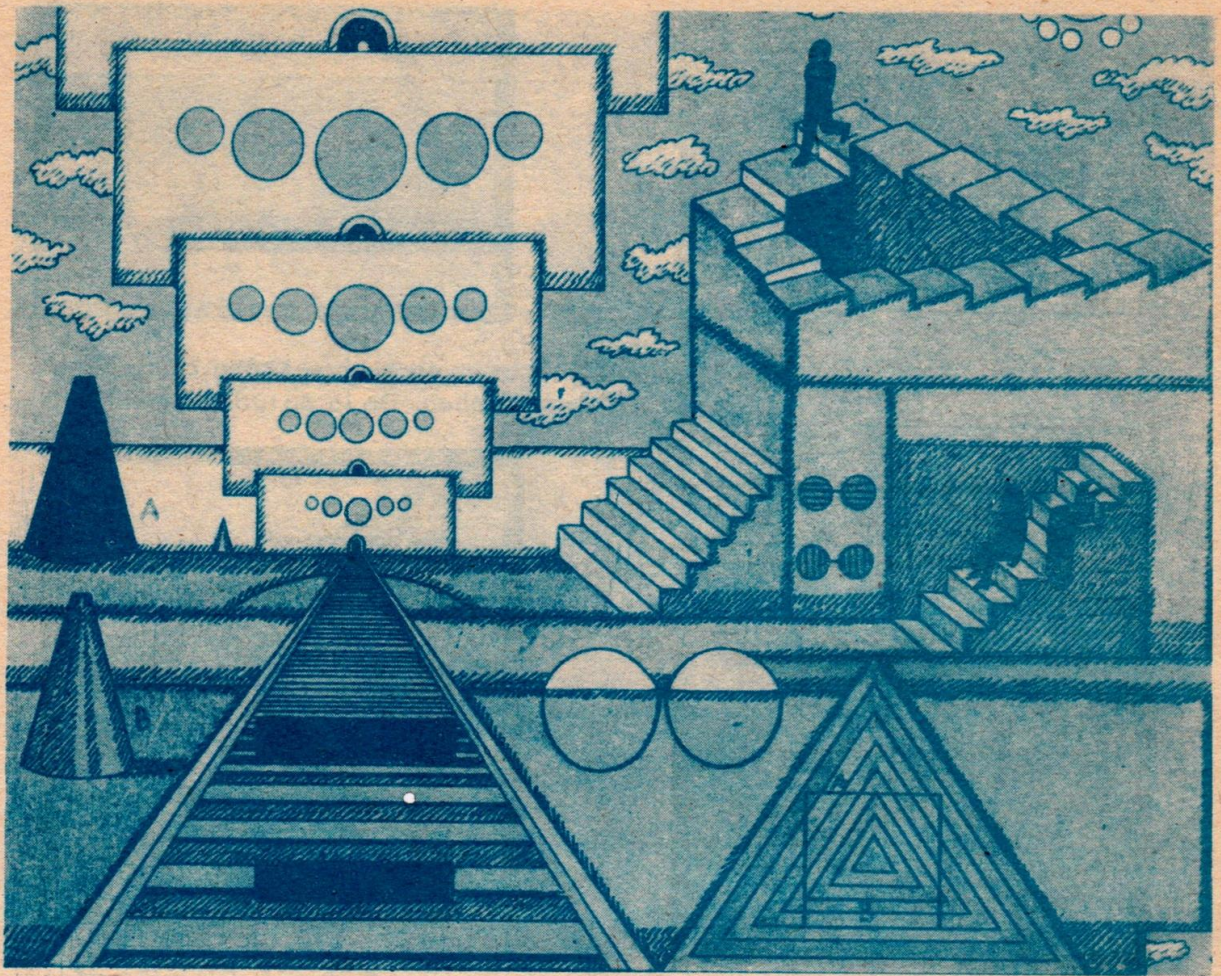
$oa > ob$ — Không, chúng bằng
nhau. Đó là ảo tưởng hiển nhiên.

Tam giác của penrose : tại
mỗi góc ta có cảm tưởng là một
ê-ke (góc vuông của hai thanh gỗ)
nhưng nhìn toàn thể hình như
chúng mâu thuẫn với nhau.

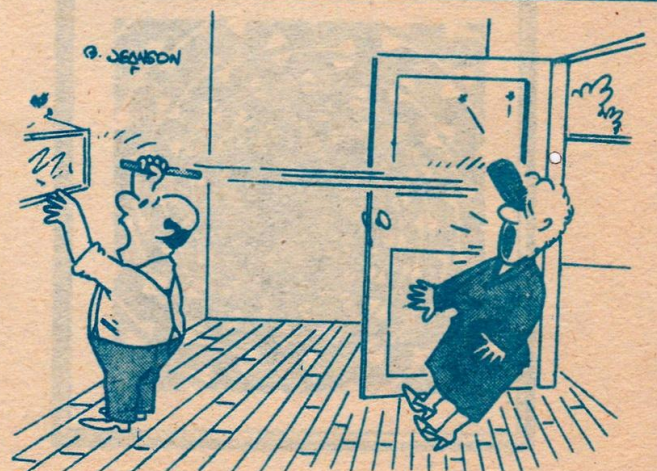
Những vạch thẳng đứng đều
song song, nhưng mắt chúng
ngiêng ngả.

Chúng ta quan sát hình này để nhận xét những sai lầm của mắt : Vật A hình như lớn hơn B, thực ra chúng bằng nhau. Các vòng tròn hình như xếp trên một đường cong ? Không chúng ngang nhau. Một người đang xuống các bậc thang, nhưng thực ra hắn đang đi lên và tại cầu thang, một người ngồi còn người kia chẳng có vị thế nào cả, nếu quay ngược lại, sự phi lý lại thay đổi.

— Ước nhau quá! Sao ông ta không xài mũ của ông trước mà xài mũ của tôi.

— Mình khỏi kêu la như vậy. Tôi cẩn thận, không đóng vô tay đâu.

BÌNH ELECTRONIC MÁY ĐÁNH TRÚNG SOS

Thời gian trôi chu kỳ. Anh em chúng mình thuộc dân kỹ thuật nên dùng chữ cũng có vẻ kỹ thuật phải không các em. Một năm đã qua anh em mình đã trò chuyện qua trang kỹ thuật của tuần báo *Tiểu Nhi* với tất cả những gì thắc mắc của lứa tuổi hồn nhiên. Các em mến?

Có ai quay lại hộ chúng ta bánh xe thời gian đầu các em. Có ai cứu lại hộ chúng ta năm phút đồng hồ, chúng ta cũng như *Héraclit*, không bao giờ tắm được 2 lần ở một dòng sông, cũng như chúng ta chỉ có một lần tuổi mười sáu, không có đến hai lần cái tuổi hai mươi và chẳng bao giờ sống lại cái tuổi mười tám. Tất cả sẽ qua để những chuyện dịch tự nhiên sẽ áp dụng cho chúng mình, chỉ những buồn vui những cảm giác riêng được tạo nên bởi dĩ vãng là thực tế hơn cả.

Số đầu năm gọi là khai bút anh Bình có lời chúc các em một năm học hành tấn tới để vui lòng mẹ cha.

Có một số các em đã viết thư về tòa soạn hỏi thăm về tai nạn máy đánh trúng quá nhiều nên Bình *eleo* tronic xin dành trang báo đầu năm để chỉ dẫn cách giữ gìn và xử dụng máy đánh trúng làm sao cho hữu hiệu.

Một vài em hỏi tại sao khi dùng xong rồi đem rửa thật sạch cất đi, lần sau mang ra cầm điện thì bỗng nhiên nó bốc khói lên rồi không chạy nữa.

Nguyên nhân tại các em đã làm cho nước vào trong ruột bô bin của máy nên điện bị chập đương nhiên bốc khói lên chứ không có gì lạ cả. Vậy tốt hơn hết là khi làm xong không bao giờ rửa nước mà nên lấy khăn lau sạch bên ngoài là được rồi. Lúc mở cho máy chạy phải cho chạy từ số nhỏ rồi hãy đến số lớn, chứ đừng cho chạy số lớn ngay, máy hay bị nóng. Đừng bao giờ để hai cái chong chóng đụng sát với trứng vì như thế sức cản sẽ nặng lên và làm cháy ruột bô bin. Đừng bao giờ để trứng dính vào máy vì như thế lúc chùi không sạch sẽ làm sét ở bên trong.

Nên đề nghị với ba má khi đi mua nên mua hiệu National hay Sanyo. Chứ đừng mua hiệu Sears vì loại này tôi lắm, ở trong làm toàn bằng nhựa nên chóng mòn. Mà các em nên biết là khi các pi-nhông ở bên trong bị mòn là chỉ có thể vứt đi chứ không sửa được. Đã có một vài em đem đến nhờ Bình *electronic* sửa máy hiệu Sears, Bình xin hàng vì giá tiền sửa có thể bằng mua cái mới, khiếp chưa.

ĐẦU XUÂN TẶNG HOA

Nhân dịp xuân về, trong vườn Hồng của chúng ta mới nở một số hoa rất đẹp nên Mẫu Đơn xin đại diện chị Đỗ Phương Khanh tặng các bạn T.N. vào vườn mỗi người một cành hoa tùy theo ý thích. Vậy thì:

— Bạn nào thích chức «hỏa đầu vụ», xin tặng chùm hoa «So đũa».

— Bạn nào hay mộng, xin tặng hoa «Mơ».

— Bạn nào hay suy tư, mặc tưởng xin tặng hoa «Băng khuâng».

— Bạn nào không thích «đứng núi này trông núi nọ» xin tặng cành hoa «Đủ».

— Bạn nào hay hẹn xin tặng hoa «Mai».

— Bạn nào thích sống lâu trăm tuổi, xin tặng bông «Vạn thọ».

— Bạn nào thích tuổi học trò xin tặng cành hoa «Phượng».

— Bạn nào vẫn còn nhút nhát, e thẹn xin tặng một chùm hoa «Mắc cở».

— Bạn nào hỏi không trả lời, xin tặng cành hoa «Bí».

— Bạn nào thích «tên đề bảng hò» xin tặng chùm hoa «Đậu».

— Bạn nào «công dụng ngôn hạnh» vẹn toàn xin tặng chùm hoa «Hạnh».

— Bạn nào má hay ửng đỏ, xin tặng cành hoa «Hồng».

— Bạn nào «vóc hạc sương mai» xin tặng hoa «Nhành liễu».

— Bạn nào hay thường thức hương đêm xin tặng hoa «Dạ lý».

— Bạn nào sợ chết chóc, chiến tranh xin tặng hoa «Bất tử».

— Bạn nào thích chăn nuôi, nông nghiệp xin tặng hoa «Mồng gà».

— Bạn nào thích «bác mặt trời» xin tặng hoa «Hương dương».

— Bạn nào đạo đức, thánh thiện xin tặng cành hoa «Huệ».

■ Và... cành hoa cuối cùng, Mẫu Đơn xin dành tặng riêng các bạn «húi cua» có gan vào vườn, đó là... «Hoa biết nói»...

MẪU ĐƠN
N.T.H

TRUYỆN TRINH THẨM

CHIẾC VƯƠNG MIỆN CẮN NGỌC

Nguyên tác : CONAN DOYLE

Phóng tác của : THU AN

— Ba đã rất tốt với con, nhưng con cần phải có hai trăm bảng, nếu không con không thể nào đến câu lạc bộ được nữa.

Tôi nói :

« — Nếu vậy thì càng hay !

« — Vâng, nhưng chắc ba không muốn cho con trai của ba bị mất danh dự chứ. Con không thể chịu được điều xấu hổ đó. Con phải tìm ra tiền, bất cứ bằng cách nào; nếu ba không cho, con sẽ thử cách khác. »

« Tôi nổi giận, vì từ đầu tháng đến nay, đó là lần thứ ba mà nó hỏi tiền tôi. »

« — Con sẽ không có thêm một đồng xu nào nữa đâu đừng nói nữa vô ích ! »

« Nó nghiêng mình, và rời phòng, không nói thêm một lời. »

« Khi nó đã ra, tôi mở ngăn bàn để biết chắc là quí vật vẫn còn đó, rồi tôi đóng lại. Sau đó tôi đi một vòng quanh nhà, để xem mọi sự có bình thường hay không : công việc đó đáng lẽ là của Hoa, nhưng tối hôm đó tôi muốn đích thân đi cho chắc hơn. Lúc xuống thang, tôi thấy Hoa đứng ở cửa sổ nhìn ra đường. Thấy tôi tiến đến gần, nó đóng cửa lại và gài lại chốt cửa thật. Nó có vẻ hơi bối rối, khó chịu, và nó nói với tôi :

« — Ba, bộ tôi nay ba cho chị Liên đi chơi hay sao ? (Hoa tuy là cháu, nhưng tôi vẫn coi nó như con nuôi nên nó xưng là Ba). »

« — Chị bồi phòng ấy hả ? Làm gì có chuyện ấy !

« — Chị ấy vừa vào bằng lối sau vườn. Con chắc chị ấy vừa đi thăm ai bằng cái cửa ngang. Thật không đúng đắn ! Con nghĩ có lẽ phải làm cho chị ấy chấm dứt những chuyện lằng nhằng đó. »

« — Ngày mai con bảo chị ấy, hay nếu con không muốn thì ba sẽ nói. Con có chắc các cửa đã được khóa kỹ chưa ? »

« — Rồi ba ạ. »

« — Vậy thì chúc con ngủ ngon. »

Tôi hôn nó và trở lên phòng, chẳng mấy chốc tôi đã ngủ say.

« Tôi cố thuật lại hết cho ông nghe, ông Sĩ Lâm ạ, tôi kể tất cả mọi chi tiết, không quên điều gì, nhưng nếu có điểm nào mà ông thấy còn chưa được rõ, thì ông cứ việc hỏi tôi đừng có ngại ngần gì cả. »

— Trái lại, lời ông tường thuật rất rõ.

Ông Huỳnh Anh lại tiếp :

— Tôi thường ngủ tỉnh, và vì trong tâm lo lắng áy náy nên tôi còn ngủ tỉnh hơn thường lệ nữa. Lối hai giờ sáng, một tiếng động trong nhà làm tôi giật mình, tôi không nghe thấy thêm tiếng nào nữa, lúc đã tỉnh hẳn, nhưng tôi có cảm giác như có một cái cửa sổ nào đó vừa được nhẹ nhàng khép lại. Tôi lắng tai nghe ngóng. Bỗng nhiên tôi vùng dậy : có người đi nhẹ nhẹ ở phòng bên. Tôi nhảy xuống đất, và mở cửa phòng tắm ra. Tôi kêu to lên :

« — Anh Thi ! thằng khốn ! Thằng ăn cắp ? Sao mày dám sờ vào cái vương miện đó ? »

« Tôi vẫn để đèn rờng, và ở cạnh ngọn đèn, thằng con trai khốn khổ của tôi đứng đó, mình chỉ mặc một cái áo sơ mi và một chiếc quần dài, tay cầm cái vương miện. Nó có vẻ như đang muốn dùng hết sức để vịn, hay bẻ cong cái vương miện lại. Tôi giật lấy và xem xét. Một góc bằng vàng, có gắn ba

hòn ngọc, đã đứt mất. »

Tôi nổi giận la lớn :

« — Quân tôi tệ ! Mày đã phá hư nó rồi ! Thế là tao mất hết danh dự, Mấy viên ngọc mà mày đã ăn cắp đâu rồi ? »

Nó lập lại :

« — Ăn cắp ! »

« — Ừ, ăn cắp, chính mày, đồ ăn cắp ! »

« Nổi xung tôi nắm lấy vai nó và lắc mạnh. »

« — Có gì bị mất đâu ! Xem nào, có gì bị mất đâu ! »

« — Mất ba viên ngọc ! Và mày biết chúng ở đâu. Tao phải coi mày như một thằng vừa ăn cắp, vừa nói dối nữa hay sao ? Không phải là chính tao vừa thấy mày muốn lấy thêm một màu nữa đấy sao ? »

Nó nói :

« — Ba đã gọi con bằng những tiếng mà con không thể chấp nhận được. Con không thể chịu đựng được lâu hơn nữa, sự nạt nộ của ba. Nếu ba đã muốn chửi bới con, thì con sẽ không thêm nói thêm một lời nào nữa trong vụ này. Lát nữa con sẽ ra khỏi nhà ba, và con sẽ sống tự lập, một mình. »

Tôi gần điên vì buồn và giận, kêu lên :

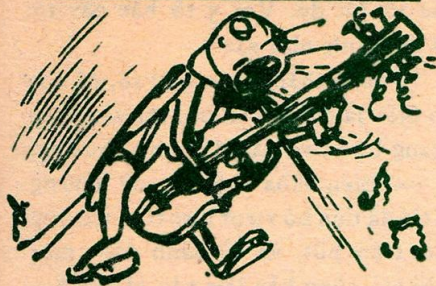
« — Mày ra khỏi nhà tao giữa hai người cảnh sát. Câu chuyện này sẽ phải làm cho sáng tỏ ra, tao cho mày biết. »

Nó nói với một vẻ tức giận mà tôi chưa bao giờ thấy :

« — Con sẽ không nói với ba gì nữa. Vì ba đã muốn gọi cảnh sát, thì để họ tự kiểm vật mà họ cần tìm. »

« Trong lúc đó, cả nhà đã thức giấc, vì tôi đã to tiếng trong lúc nóng giận. Hoa là người đầu tiên đã chạy tới phòng tôi, trông thấy chiếc vương miện và vẻ mặt của Anh Thi, nó đoán ra hết sự việc, kêu lên một tiếng và té xỉu xuống sàn nhà. Tôi bảo chị hầu phòng đi gọi cảnh sát; và tôi sẽ giao cho họ điều tra. Khi một viên thanh tra và một người cảnh sát bước vào nhà, Anh Thi, vẻ mặt vẫn khó chịu và hai tay khoanh lại, hỏi tôi có phải tôi muốn gán cho nó tội ăn cắp hay không. »

TRUYỆN LOÀI VẬT

ĐÔI BẠN

GIANG HỒ

PHAN-KHƯƠNG-THÁI

Muốn thoát khỏi móng vuốt của bao nhiêu sinh vật khác luôn đào, bới, xới, trộn lòng đất để tìm anh em anh nhộng (bây giờ là con sùng) làm món ăn ngon lành, anh sùng lại phải khó nhọc đào đất chui xuống trốn trước. Thật là gian nan vất vả đối với hơi sức yếu đuối của anh ta. Tỉ như loài người đào đất bằng những móng tay nhỏ bé, anh sùng dùng hai chiếc móc nhỏ yếu, nhọn nạy liên tiếp trong hơn tuần lễ, đào sâu xuống... sâu hoải, cố tìm cho ra cái rễ cây nào đó. Lúc ấy chính là lúc anh ta nghỉ xả hơi vừa bám thật chặt vừa hút nhựa cây. Rễ nào hết nhựa mới phải nhọc công đi tìm rễ khác. Kiếp sống tự lực cánh sinh cứ như thế mà loanh quanh, luẩn quẩn như cuộc đời bác thợ cày trùn đất. Đời thợ mỏ tập sự kéo dài trong khoảng thời gian đáng đặng hơn «ba năm» dưới lòng đất tăm tối, mệnh danh là «địa ngục yên ồm». Anh sùng một hôm trở nên bất động chờ nghe thân thể đổi thay. Ngày quan trọng chốt đến khi các bộ phận trong cơ thể anh ta bắt đầu lớn lên thành hình và cấu tạo hoàn hảo dần. Một sức mạnh huyền bí giục giã anh ta cự mình tỉnh giấc triển miên. Rồi thôi nằm trong hang hốc, sùng thành anh Dế Nhũi non nớt nhưng dám chui lên mặt đất làm quen với lũ năng quá chói chan.

Hài lòng chẳng anh với thân hình cục mịch, đen thui, cánh cụt ngắn

như cánh con vịt mới đẻ, còn trang bị thêm đôi chân trước — phen này rất khoẻ — giống như hai lưỡi cưa nhưng nhiều công dụng hơn.

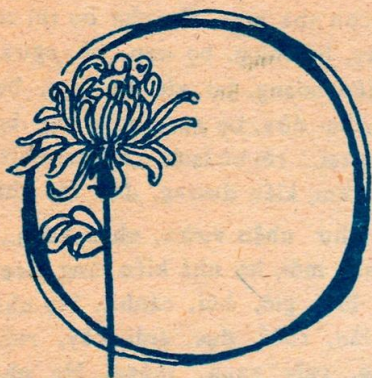
Nếu chỉ tính tuổi anh Dế Nhũi từ thời kỳ này, lúc ở đất nẻ chui lên, thì anh Dế Nhũi phải chào thua anh Dế Mèn. Vậy cũng được, nhưng anh Dế Nhũi hơi hơi hộp không biết mình có biến thể thêm lần nào nữa không (?) Dế Mèn sống quen trên mặt đất với mớ kinh nghiệm già dặn, với đời từng trải phiêu linh, với thân xác khoẻ mạnh, với tài năng cũng khá... để được tôn làm anh Hai của chú Ba Dế Nhũi thì hợp lý lắm chứ! Miễn sao hai anh chàng giữ mãi tình bạn kết nghĩa lâu dài trong cuộc đời bình thản êm trôi.

PHIÊN TÒA ĐẶC BIỆT

Sau hai hôm chờ đợi và làm xong thủ tục thì đến ngày tòa xử kiện. Họ hàng côn trùng, động vật đến để xem phiên xử lý kỳ thật đông. Vì lâu lắm mới xảy ra một vụ kiện tụng. Lần thứ nhất tòa xử vụ «chú kiến đi kiện củ khoai.» Lần thứ hai là vụ «Bà Cóc đi kiện ông (Cá) Trê bắt trộm đàn con nòng nọc». Lần thứ ba là vụ «Cô Tô Vò kiện kẻ vô danh dụ dỗ con nuôi mình là nhện» Lần thứ tư... Lần này có vẻ là vụ thứ chín hay thứ mười. Pháp đình nằm bên bờ ao cạn. Gọi là ao chứ thật ra là một hằm núp hình chữ Z đào trước vòng rào trường học, lâu ngày ngập rác với nước trời mưa. Gió hiu hiu không xua nổi cái hơi nực nội của lũ hiệu kỳ bu đen nghệt. Trước tiên phải kê đến nguyên cáo Dế Nhũi, nhân chứng Dế Mèn Than và họ nhà Dế rã rạc, nào là dế chó, dế mồi, dế cơm, dế (mèn) lửa, dế ốc tiêu... Rồi đến mấy mẹ Ếch Ộp, cóc, nhái bén, nhái bầu, ngoé, ếch ương, chẳng hiu, bụ tọt, thằn lằn nước, hòa xà, thạch sùng, kỳ nhông, rắn mối, tắc kè (cái lũ bé con ham ăn, rình xoi tái kẻ khác)... chưa kể lũ nòng nọc lảng vảng trong ao đang gầy gò với nhện nước và

mấy con «bà mụ». Họ nhà bọ thì có bọ rầy, bọ hung, bọ cạp, bọ ngựa, bọ diệp hoàng, bọ xít, bọ nẹt, bọ nhầy, bọ dừa, bọ rùa, bọ vàng, bọ khoen tai... rồi bọ lạch, xén tóc, quít, cánh cam, kiến dương, dán. Họ nhà nhện như nhện vườn, nhện kèn... Họ nhà mối, họ nhà kiến vàng, đen, nâu, lửa, gió, hôi, cánh... Họ nhà ruồi lẩn, ruồi đục trái cây, ruồi nhặng, ruồi xanh, mòng. Họ nhà muỗi với muỗi thường, muỗi chân dài, muỗi đòn sóc. Họ nhà bướm với bướm cải, bướm khổng tước ngày, bướm hôi, bướm đuôi én, bướm bông sim... Rồi chuồn chuồn kim, chuồn chuồn đỏ, phù du... Rồi cào cào, châu chấu, vạt sành. Họ nhà sâu róm, sâu keo, sâu cắn mạ, sâu cắn chèn, sâu rách lúa, sâu xám, sâu đậu, sâu bi, sâu ống, sâu quận dot, sâu cà chua, sâu đo,... và sùng trắng.. Họ nhà rầy với rầy đậu, rầy lúa, rầy dính... Cả đến trùn đất cũng lấp ló nơi miệng hang, còn ốc sên thì thập thò chỗ nào vắng mắt và tăm tối vì hai loại này sợ bác Mặt Trời. Ôi thôi! Một lũ hiệu kỳ, chuyện gì cũng muốn biết để được kể ba hoa kể lại. Họ nhà kiến, mối, ong như ong bầu, ong vò vẽ, ong ruồi, tò vò... «siêng năng vốn sẵn tư trời» mà cũng ngưng công việc để đi xem quan tòa Rùa xử án — tòa Rùa nên việc làm cũng rùa — Quan tòa Rùa có mấy thầy Cuốn Chiếu (cũng một phường rụt đầu rụt cổ) giúp việc lật vật. Có cả mấy thầy Rết đá, Rết đất, Bò Cạp, Ong làm phận sự giúp trật tự cho trên không lẫn dưới đất, một phò râu! phò cánh! Cả đôi bên là nguyên cáo vừa là nhân chứng, vừa là bị cáo vừa là luật sư, cãi nhau hung hăng tóe khói, thiếu điều ăn tươi nuốt sống lẫn nhau giữa tòa. Rốt cuộc hai cái miệng chạm chạp của Dế Mèn và Dế Nhũi đành chào thua mấy mẹ Ếch Ộp lạnh lõi và đánh đá. Dù Dế Mèn có làm chứng và tình trạng nhà cửa hư hao năm kia, nhưng trận mưa đêm ấy đã giũm xóa mấy vết chân mòng nhày gieo rắc sự phá hoại của mấy mẹ Ếch Ộp.

THUƠ' MƠ làm Văn Sĩ

TIỂU THUYẾT HỒI KÝ
NHẬT TIẾN

Mãi cho đến một hôm, vào một lúc bất ngờ nhất, như một ánh chớp bàng hoàng, tôi bỗng nhìn thấy bài của tôi được đăng trên trang 2 của tờ nhật báo Giang Sơn, dán trên tấm bảng thông tin công cộng ở xế cửa rạp chớp bóng Philharmonique !

Tôi đứng sững ra nhìn mà như thề mình đang nằm mơ. Mặt tôi đỏ bừng, hai tai nóng rùng rục, con tim tôi thì ôi thôi khởi nói, nó đập thồm thồm như trống trận. Một niềm sung sướng hãnh diện, tràn ngập trong lòng tôi, nó khiến tôi như muốn bay bổng lên trời cao, nó làm mắt của tôi hoa lên, nhìn ra chung quanh, chỗ nào cũng sáng rực lên. Mặt hồ phẳng lặng, tháp rùa êm ả phơ trong nắng thu đầm ấm, cầu Thê Húc với màu đỏ son như rực rỡ hơn ban ngày, tất cả những hình ảnh ấy cùng một lúc nhẩy múa pha trộn, và hồ nhịp cùng những dòng chữ còn tươi màu mực in trên trang báo. Tên tôi ở đó. Những tim óc của tôi sau bao đêm cặm cụi đã phơ bầy ở đó. Bài thật dài, chiếm trọn cả nửa trang 2, đánh văng cả những màu tin vụn vặt, văng luôn cả những dòng quảng cáo nhà trồng răng Minh Sinh, nhà thuốc Nhàn Mai, nhà thuốc

Tam tinh Hải Cầu Bồ Thận Hoàn... vân..vân... Tờ báo đã dành cho tôi một đất đứng trọn vẹn, trang nghiêm và riêng biệt. Như vậy là đời chẳng phải không có mắt xanh mà trái lại, thật nhiều. Tôi thầm cảm ơn ông chủ nhiệm kiêm chủ bút, ông thư ký Tòa Soạn, Cụ già thư ký đánh máy, ông Cheftypo lo việc xếp chữ, đặt bài. Cảm ơn luôn cả anh em ấn công, anh em chạy máy, nhân viên phát hành, và bà con bán báo tại các sạp trên đường phố. Thế là tên tuổi của tôi đã được gửi đi khắp toàn quốc. Nhà nhà đều đọc tác phẩm của tôi. Người người đều biết có một cái tên là Nhật Tiến vừa mới đặt bước đầu tiên vào vườn hoa văn nghệ. Ôi, khu vườn đầy ảo mộng, xa vời, tràn đầy mê hoặc, cảm dỗ ấy, từ nay đã mở cửa đón tôi vào. Mà vào được rồi, tôi quyết không ra nữa, không đại gì mà ra nữa, dù chả sương nắng, gió mưa bão bùng.

Sau giây phút bàng hoàng, tôi định thần lại, và thò tay vô túi quần soóc đếm nhẩm số tiền mình còn trong túi. Tôi còn tới những bảy đồng. Bảy đồng này tôi định chi vào việc đóng tiền hiệu đoàn và mua một ngòi viết máy mới. Nhưng bây giờ thì chẳng có gì quan hệ hơn là tờ báo đang nằm trước mặt. Tôi sẽ bỏ ra 5 đồng để mua 5 tờ, Còn 2 đồng, tất phải ăn một châu kem Hùng Vương đánh dấu một ngày trọng đại.

Tôi còn nhớ là mình đã phải đi hết 3 đường phố, hỏi mua tất cả 5 sạp, mới vét được 5 số báo (có thể mua luôn ở 1 sạp được, nhưng như thế mắc cỡ quá, nhờ người ta biết tôi có bài đăng mà phải đi mua báo thì họ cười chết). Thành ra củ mua được tờ nào, tôi lại nhét vô bụng áo, dấu đi, rồi tiếp tục đi mua 1 tờ nữa ở sạp khác. Khi đã đủ số 5 tờ theo dự định, tôi mới tìm một bóng mát ở ven hồ, chỗ vắng người nhất, ngồi mở ra đọc lại tác phẩm của mình. Hết đọc rồi ngẫm, ngẫm chán lại đọc. Thật khó mà diễn tả được tâm trạng

hoan hỉ, sung sướng và hãnh diện của tôi lúc đó. Với 5 tờ báo này tôi đã dự định như sau :

— Biểu thăng Tắc một số, đề cho nó biết là chẳng cần nó, tôi vẫn hiển ngang bước vô văn đàn như thường.

— Biểu Hòa một số, đề chứng tỏ tôi đã tiến bộ vượt bậc trên trường văn, trận bút, và đề đánh dấu một thời tôi cùng hân làm văn chương... con nít.

— Một tờ nữa, tôi sẽ đề trên mặt bàn cho cả nhà đọc.

— Còn 2 tờ sau cùng tôi đã cất đi, (1 tờ thỉnh thoảng giở ra coi lại, 1 tờ dự trữ nhớ tờ kia bị thất lạc— Cần tác vô áy náy mà). Cả hai tờ sẽ phun nước hoa của bà chị tôi vô, gọi là ướp thơm một đóa hoa văn nghệ vừa nở ra trong vòm trời Văn Hóa Dân Tộc !

Riêng cái vụ... phun nước hoa này cũng đã gây ra một cuộc bất đồng ý kiến lớn giữa tôi và chị Liên của tôi. Theo lập trường của tôi thì chị rất phi văn nghệ. Chị coi trọng xỉ nước hoa của chị hơn là một tác phẩm sáng tạo bằng tinh thần. Còn chị tôi thì la như cháy đòi khi ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc bốc um cả căn phòng làm việc chung. Sau này tôi mới biết đó là loại nước hoa đắt tiền. Loại nước hoa chỉ cần chấm một tí đem phết sơ lên cổ, lên má là thơm suốt hai ba ngày liền. Ôi chà, thế mà «thằng nhãi» đã vầy bắt cận nhân tình lên trang báo to bằng nửa cái mặt bàn thì còn trời đất nào dung cho nữa kia chứ. Trước cơ sự đã như vậy, chị tôi chỉ còn kiết đứng chết trân ở một chỗ, mặt đỏ rừ lên, và nước mắt ứa ra trên vành mi, Rồi cả ngày hôm ấy chị không thêm nói với tôi một câu. Cũng chẳng thêm đọc tác phẩm đầu tay của tôi đề chinh ỉnh trên mặt bàn (mà tôi đã cố ý mở sẵn trang 2 ra cho mọi người nhìn thấy tên của tôi in lớn trên đầu cột báo). May quá, đến tối thì anh Trường Giang, một thi sĩ, hôn phu của chị tôi thăm.

HỘP THƯ

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Phạm Liêu, Chợ Lớn : Đọc thư em, chị cũng mừng như em vậy. Nếu mỗi em đều kiếm được mấy chục đồng thì báo mình sẽ vững ghê lắm em nhỉ.

Một nhóm học sinh Đức Trọng : Các em có lòng muốn dân giúp bích chương, mà lại không ghi địa chỉ nên chị không gửi tới được các em ạ.

Em Nghiêm Xuân Huy, Saigon : Loại sách đó nếu dịch đang hoàng, vẫn chương sáng sửa thì có thể đọc để giải trí, chứ không phải loại giáo dục. Em là con trai, hơi hơi mập đúng không ?

Em Nguyễn Văn Tăng Phúc, Bảo Lộc : Chữ em đặc biệt quá, sao lại bày đặt viết thư nặc danh làm chi. Bận sau đừng lại đột thể nữa mà đặc tội với lương tâm và pháp luật đó em ạ.

Em Nguyễn Linh, Đà Nẵng : Em đừng đồng hồ reo, rồi nhất quyết ngồi ngay dậy khi nghe thấy chuông. Đừng nấn ná tự nhủ: «Nằm thêm chút xíu nữa». Dậy rồi, em rửa mặt, làm mấy động tác thể dục. Chị sau một thời gian ngắn, em sẽ quen giấc ngủ em.

Em Lê Mẫn, Saigon : Em nên đọc cuốn «Thăng tiến trên đường đời». Nhút nhát quá nhiều khi hư hết công việc em ạ.

Em Nguyễn Văn Tổng, Chương Thiện : Em không ghi địa chỉ nên chị không thể gửi báo cho em được em ạ.

Em Vương Kim Xuân, Tùng Nghĩa : Các tiệm sách tăng thêm 5 đồng là tiền cước phí chuyển chỗ đó em. Chị gửi bích chương rồi, dân cho đẹp đẹp em nhé.

Em Nguyễn Minh Tuấn, Cao Nguyên : Có nhiều người không được cấp sách tới trường, họ phải tự học, mà cũng quên người. Em phải cố gắng hơn nữa, đừng ừ ừ rồi đổ cho định mệnh. Tương lai của em trong tay em. Dù sau này có qui lỗi về ai, thì hẳn nhiên là cuộc đời em cũng không vì thế mà tươi sáng hơn, nếu em không tự cứu. Chị rất cảm ơn thiện chí cổ động cho Thiếu Nhi của em, và mong thư tới em sẽ yêu đời hơn em ạ.

Em Trần Hiếu Liêm, Gò Công : Em hãy nghỉ dưỡng bệnh đi đã nhé. Chờ ít hôm nữa tòa soạn sẽ gửi về em đầy đủ chi tiết hơn nghe em.

Em Thanh Kiên, Qui Nhơn : Bài, ô chữ v.v.. không phải là sẽ đăng theo thứ tự mà phải hay mới đăng em ạ.

Em Thiên Bất Hủ, Đà Nẵng : Chị kính lời cảm ơn giáo sư Việt Văn của em. Chị hy vọng sẽ có hôm ra được tới Đà Nẵng để thăm các em, chắc vui lắm em nhỉ.

Em Minh Đài, Diên Khánh : Qua tết, khi em có bộ 7, em sẽ có mẫu phiếu ở số 62 đề gia nhập GDTN. Đừng có mặc cảm về răng. Nếu sau này em có răng vàng thì em cũng có điều để khoe với bạn bè trong người em, số lượng vàng được nhiều hơn ở những người khác đó em ạ.

Em Lê Duy, Cần Thơ : Lại nóng nảy rồi. Chị đã khuyên các em của chị là phải bình tĩnh mà. Ông Khương Tử Nha mỗi hơn 80 tuổi mới ra đời, là làm ngay tướng quốc. Em mới 13 tuổi, còn có thể chờ được tới 67 năm nữa cơ mà. Nhân vật trong truyện thường là do nhà văn tưởng tượng ra đó thôi em ạ.

Em Liên Sơn, Gia Định : Bút hiệu mới không hay bằng bút hiệu trước đó em. Em cứ giữ thể cũ lại, và gửi phiếu mới về em nhé.

Em Huệ Tâm, Kỳ Hương : Chị Mai Loan chị ấy ra điều kiện là viết trên mảnh giấy nhỏ thì em cứ theo ý chị ấy, không vô lễ đâu. Thư dày một tí các ông phát thư cũng không buồn đâu, các ông ấy cũng dân Thiếu Nhi lắm mà em.

Em Đình Ngọc Anh, Vĩnh Bình : Chị rất cảm ơn em đã dành cho chị những cảm tình nồng hậu. Em mượn bạn số 6 ? thì sẽ có mẫu phiếu em nhé.

Em Hoài Ngọc, Pleiku : Em cứ vẽ và gửi về, nếu đẹp chú Vi Vi sẽ lựa đăng em ạ.

Em N.N, Nha Trang : Chỉ có một cách cho em đẹp là em và bạn em đi mua giấy bao lại cho đẹp đấy, rồi bạn em đem tới xin lỗi ba em về sự cầu thả đề rách. Ba em sẽ thấy bạn em có thiện chí hối lỗi, người sẽ cảm thông mà thứ lỗi cho các em. Chứ đừng đòi ba mua báo khác và cũng không nên nhận tiền đền của bạn em ạ.

Em Miên Thảo, Thủ Đức : Em ngoan và hồn nhiên lắm. Chị thấy em không phải người lạnh lùng. Em rất dễ xúc động. Nhưng vì hay ngược nên em che dấu tình cảm, làm ra vẻ cứng rắn đó thôi, đúng không em ?

Em Giang Lam, Vĩnh Long : Chữ ký của em rõ ràng đẹp đấy em. Tuy nhiên, em đừng kéo gạch ngang cắt chữ g thành hình chữ thập, qui vị bởi chữ kiêng đấy em nhé.

Em Minh Tuấn, Bình Tuy : Thỉnh thoảng chúng ta vẫn có đau các bản nhạc hay, lành mạnh đó mà em. Cậu bé này thật là quá xá, chịu phân tích kỹ càng 12 điều của Anh Sơn như vậy

là em đã hấp thụ được kha khá rồi đó nghe em.

Em N.T.D, Saigon : Vì thư viện của chúng ta nhỏ xíu nên gọi là mi-ni em ạ. Em được má cưng quá, lo chu đáo như vậy, thì hãy cảm ơn Thương Đế rằng em còn có má, còn được yên ấm trong vòng tay thương yêu của má. Không cho em đi đâu một mình là bởi vì má cứ mãi nghĩ rằng em còn bé bỏng. Hãy dẹp bỏ những tư tưởng bất mãn đi em ạ.

Em Vũ Quỳnh, Đà Nẵng : 18 tuổi thì đúng là tuổi thiếu niên trong sáng rồi. Chú N.T đi dạy học đã 16 năm học trò chủ ngày nay nhiều người đã có 3, 4 con, đã ra đời, con của chú cũng hơn tuổi em, thì em gọi bằng chú là đúng, sao lại phải thức mắc. Xưng hô đúng vị trí là một phần trong nghệ thuật sống đó em ạ.

Em Phạm Cường, Quảng Ngãi : Chữ viết trong thẻ là của anh Tăng Tấn Thi, nhân viên văn phòng thường trực của chúng ta em ạ.

Em Lương Văn Bình, Tam Kỳ : Chị đăng địa chỉ rồi các em khác sẽ liên lạc với em, tiện hơn em ạ. Cảm ơn em hỏi thăm, chú N.T. đã bớt đau rồi đó em.

Em D.A, Nha Trang : Về việc mua sách, em cứ gửi bưu phiếu đề nhà sách Khai Trí, 62, Lê Lợi, Saigon I là nhà sách sẽ lãnh tiền được, mặc dầu không ghi tên người lãnh, vì đã có thỏa thuận với nhà bưu điện. Muốn có thư mục, em viết một thư rất ngắn yêu cầu nhà sách tặng một cuốn thư mục, rồi ghi địa chỉ rõ ràng là em sẽ có liền em ạ.

Em Nguyễn Văn Hùng, Quảng Tín : Em vui lòng gửi thư mua sách về nhà sách Khai Trí, ở đó sẽ có nhân viên phụ trách lo đùm em nhé. Chị không thể mua sách giúp, mong em thông cảm với chị nhé.

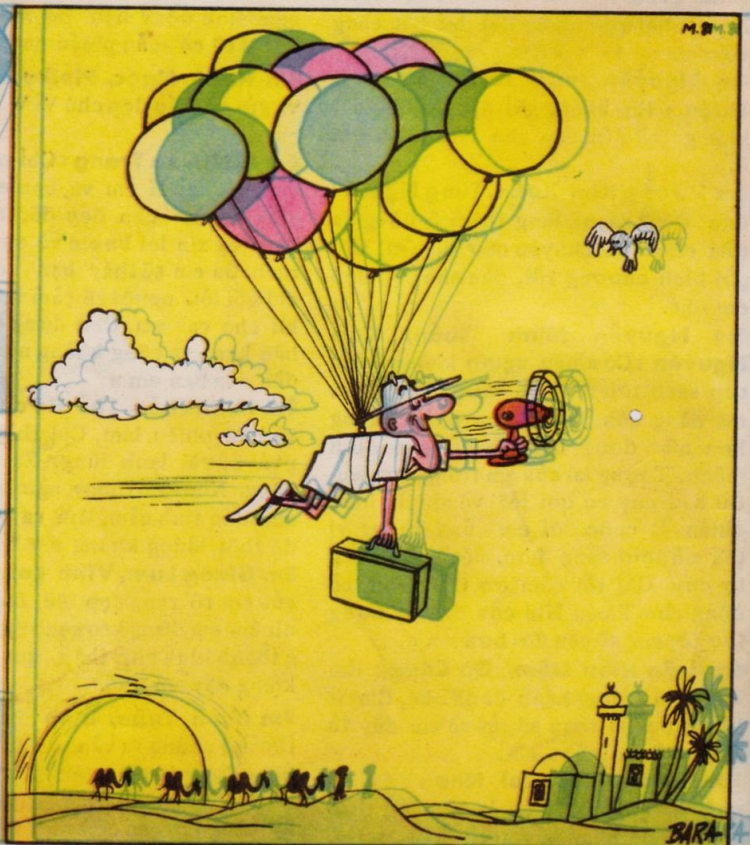
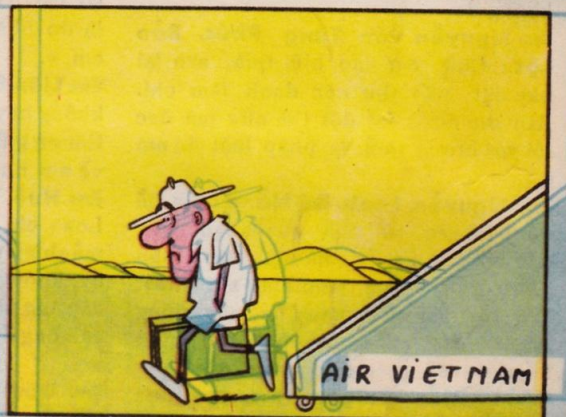
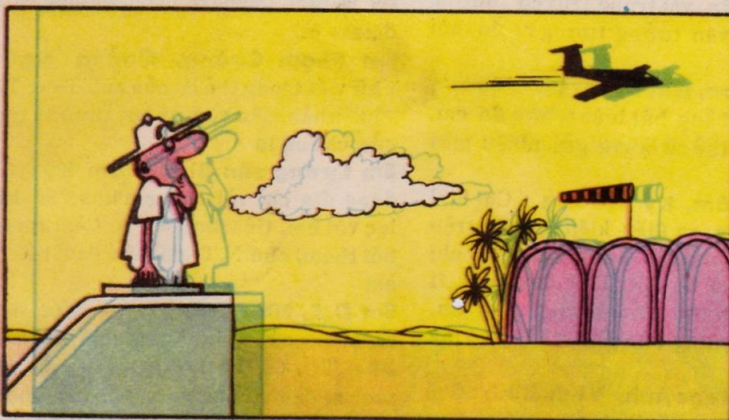
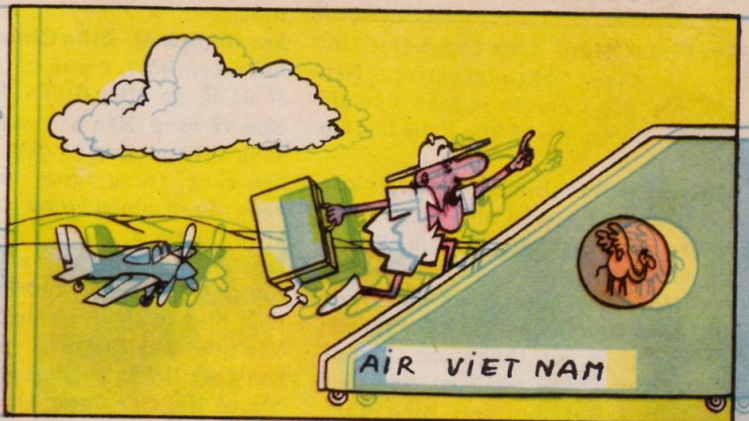
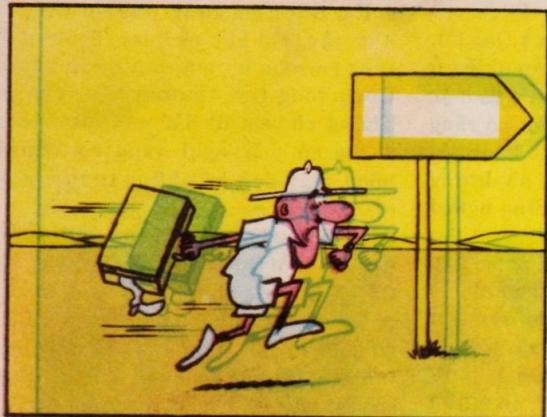
Các em : Trịnh Văn Thanh, Đà Nẵng — Ng. Đình An, Quảng Tín — Diệu Anh, Nha Trang — Ngọc Tuyết, Saigon — Kim Liên, Nhân Chủ Mỹ Dung, Phan Rang — Trần Thị Trinh, Gò Vấp — Vũ Văn Chương, Vũng Tàu — Nguyễn Văn Cờ, Phú Vinh — Trần Thị Lựu, Saigon — Lê Công Khanh, Long Xuyên — Ka Bình Phương, Mỹ Tho — Văn Nguyệt, Phan Rang — Trần Thiệu Duy, Đà Nẵng — Võ Hồng Thu, Tam Kỳ — Trần Ngọc Thạch, Saigon — Cẩm Bình, Chợ Lớn — Nguyễn Văn Minh, Quảng Tín — Lý Thanh Loan, Saigon : Chị đã nhận được thư. Rất cảm ơn và chúc các em mỉm cười với chị trong mùa xuân tung búp các em nhé.

Thương mến tất cả các em
Chị ĐỖ-PHƯƠNG-KHANH

Sáng Kiến Tuyệt vời

Giá 50đ.

Biên lai chính thức số 931-BTT-NBC-HCBC ngày 18-6-1971

BARA